2010

v.1

Beyitler Antolojisi

Ali AKTAŞ

A N K A R A

http://www.yazoku.net

Âb-ı hayât olmayıcak kısmet ey gönül
Bin yıl gerekse Hızr ile seyr-i Sikender et
Zeynep Hanım

Acabâ dağdağa-i câha düşen bîçâre
Terk-i âsâyişi sermâye-i devlet mi sanır
Nâbî

Acep mi ehl-i kalemde bulunsa mâhlikâ
Kamer dedikleri zîrâ rakam bozuntusudur
Hâzık

Acep midir zamânın dilberi âşıkperest olsa
Anası kucağında öğrenir daha koculmayı
Azmî Efendi

Acır isen gel Necâtî derdmende acı kim
Ne leb-i dilber nasîp oldu ne helvâ-yı rakîp
Necâtî

Açılır elbet nesîm-i nevbahâr essin hele
Bend-i dil muhkem değil bend-i nikâbından senin
Nedîm

Açılır senden yana her gün gözüm nergisleri
Âfitâbım hânenin câmı güne karşı gerek
Taşlıcalı Yahyâ

Adem gülzârına bir gonca-leb cânânemiz gitti
Dirîğ ol lâle-had sîmîn-beden tiz bitti tiz yitti
Lâ

Âdeti hûbların cevr ü cefâdır ammâ
Bana ettiklerini kimselere etmediler
Necâtî

Adın anmağa utanırsa Necâtî'nin dost
Ne cihan geçti beyim bârî filândır demeye
Necâtî

Âfitâb-ı aşk ile bulmak dilersen irtifâ
Evvelâ bir katre-i şebnem gibi üftâde ol
Taşlıcalı Yahyâ

Ağlamasın mı gözüm görüp sevincinden seni
Gün yüzün gören girer bir demde yüz bin yaşına
Zâtî

Ağlatmayacaktın yola baktırmayacaktın
Ol va'de-i tekrâr-be-tekrârı unutma
Esrâr Dede

Ağlayıp şi'r okusam odamda ben
Kopar âhenk ey sanem dîvârdan
Meâlî

Ağyâra nigâh etmediğin nâz sanırdım
Çok lutf imiş ol âşıka ben az sanırdım
Nef'î

Âh kim ey ömr eğlenmez geçersin çağ çağ
Sen dahi ol bîvefâ cânâna benzersin hemîn
Zâtî

Ahdetse vefâ etmez o meh ayn-ı felektir
Akrânı bulunmaz güzel ammâ ki dönektir
Dâniş

Âhım ki âsumâna atar her gece hadeng
Kastı budur ki kevkeb-i bahtımla ede ceng
Tâbî

Âhirette olur şarâba hesâp
Biz onu bunda bîhesâp içelim
Kazasker Hâtemî

Âkıbet altını teshîr ettiler tedbîr ile
Gördüler durmaz gezer bend ettiler zincîr ile
Dürrî

Âkıl u mâkûl ü akl u âşık u mâşûk u aşk
Cümle sensin pes nereden geldi bunca kîlükâl
Ahmedî

Aklım almaktan ise cânımı al dedim ona
Ol perî güldü dedi aklın alan cânın ala
Taşlıcalı Yahyâ

Aks-i eşkim gül-i ruhsâre-i cânan üzre
Hûn-ı nâhak gibidir mushaf-ı Osman üzre
Kelîm

Alâka bir olıcak diller ittihâd eyler
Delîldir ona târ-ı yegâne-i tesbîh
Şerîf

Aldanma dehr alır seni ammâ alır satar
Sad Yûsuf'u bu köhne Zelîhâ alır satar
Âgâh

Âlemde bu gün sencileyin yâr kimin var
Ger var diyesen yok demezem var kimin var
Seyyid Nesîmî

Âlemde eğer gûşe-i âsâyiş olaydı
Mihrâbda çâk olmaz idi sîne-i câmi
Nâbî

Âlem-i ervâhta Mecnûn duâ eyler bana
Hayr ile yâd eylemek lâzım kişi üstâdını
Hayâlî

Anmaz oldun bizi mihrinle muhabbet bu mudur
Yılda bir görmez olduk seni ülfet bu mudur
Rûhî (İzmirli)

Arz-ı hâl edemedim yâri görüp ağlamadan
Yılda bir bayram olur onda da bârân oldu
Rahmî

Arz-ı hâl etmeğe cânâ seni tenhâ bulamam
Seni tenhâ *bulıcak* kendimi aslâ bulamam
Lâ

Arz-ı hâle nice tahrîr eylesin gönlüm sana
Bu meseldir ki kalem dîvâneye bîgânedir
Vâsıf

Arz-ı hâle yok mecâl ve kûyuna varmak muhâl
Mest-i aşkım şöyle kim reftâr güç güftâr güç
Lâ

Ârzû-yı iştiyâkın bîhuzûr etti beni
Dûrbîn-i şevkle yollarda gözledim seni
Lâ

Âsiyâb-ı çarha gendüm geldiğim ayb eyleme
Biz de mânâ harmanında sıçramış bir dâneyiz
Gavsî Dede

Âşık oldum hakîm idi adım
Akla uydum be var deli dediler
Nevres

Âşık-ı dîvânesin taşa tutarmış ol perî
Ellerin dedikleri bir bir başıma geldi hep
Taşlıcalı Yahyâ

Âşık-ı sâdıklara düşmanlar etmez ettiğin
El-hazer ey dôstlar ol bîvefâdan el-hazer
Münîr-i Kadîm

Âşıkların çok olduğun az görme dôstum
Bulamayasın çok isteyesin bir zamân ola
Necâtî

Aşk nâmûsu ben ü Mecnûn'a düşmüş lâcerem
Gam yükün çekmekteyiz ben bir zamân ol bir zamân
Fuzûlî

Aşk olmayınca başta nasıl cûş eder gönül
Deryâ temevvüc eylemez olmayıcak hevâ
Kemâlpaşazâde

Aşkı sor pervâneden âyâ o bîpervâ neden
Yanmadıkça âteş-i aşkı sükûnet bulmuyor
Lâ

Atan anan senin var ise mihr ü mâhtır cânâ
Ki bir bakışta mihre bir bakışta mâha benzersin
Nedîm

Âteşe düştüm düşümde âşık olmazdan evvel
Mübtelâ-yı aşk olursun diye tâbir ettiler
Mahremî

Âteşe düştüm düşümde âşık olmazdan evvel
Mübtelâ-yı aşk olursun diye tâbîr ettiler
Mahremî

Âteş-i aşkımı itfâ edemez bahr-ı muhît
Mâcerâmız bizim ey dil daha çok su götürür
Lâ

Âteş-i aşkımı itfâ edemez bahr-ı muhît
Mâcerâmız bizim ey dil daha çok su götürür
Rûhî

Âvâzeyi bu âleme Dâvûd gibi sal
Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş
Bâkî

Avrete meftûn olan Mecnûn u Ferhâd'ı gider
Vezniyâ n'eylersin anıp bir iki zenpâreyi
Veznî (Manastırlı)

Ay geçer görmeziz ol mihr-i cihânârâyı
Elimizden ne gelir tâlihimiz yâr değil
Rûhî-i Bağdâdî

Ayağın sakınarak basma aman sultânım
Dökülen mey kırılan şîşe-i rindân olsun
Nedîm

Ayb olsa be câhiller eğer hûba mahabbet
Mahbûbu olur muydu katında ulemânın
Meâlî

Ayıttı ölme sabr eyle vefâ edem sana Zâtî
Ederdim sabrı ben hasta eğer etse vefâ ömrüm
Zâtî

Ayrılık çeşmesi târîhine benzetmişler
Hat-ı püşt-i lebin ey rûh-ı revân teşne lebin
Pertev

Azm-i bâğ et ki çemen bülbüle zindân olsun
Gül için ettiği feryâda peşîmân olsun
Nâilî

Bâğ içre şekli kana boyanmış yanar varak
Benzer ki bir tabanca yemiş rûzgârdan
Atîk Hüdâyî

Bâğa sensiz bakamam çeşmime âteş görünür
Gül-i handânı değil serv-i hırâmânı bile
Neşâtî

Bâğ-ı âlemde ben ol köhne ağacım çelebi
Ki senin gibi nice tâze yemişler gördüm
Lâ

Bâğ-ı dehrin hem hazânın hem bahârın görmüşüz
Biz neşâtın da gamın da rûzgârın görmüşüz
Nâbî

Bağrına taş basıp almış ele âhen asâ
Kûy-ı cânânı arar titreyerek kıblenümâ
Lâ

Bahâne-cûy-ı vuslat olduğum yâre duyurmuşlar
Nifâk etmişler ammâ mânevî himmet buyurmuşlar
Lâ

Bahr-ı eşkimde zemîn keştî sütûnu dûd-ı âh
Hâle külektir şafaktır kırmızı yelken ona
Meâlî

Bahtım uyutmaz göz açtırmaz elem nâvekleri
Bir nazar eylen bana hey gözü açıklar medet
Fikrî

Bâkî çemende hayli perîşân imiş varak
Benzer ki bir şikâyeti var rûzgârdan
Bâkî

Bâkî yine mey içmeğe and içti demişler
Dîvâne midir bâde dururken içe andı
Bâkî

Baktıkça olur dîdelerim hey'et-i ahvel
Bir dilberi görmek ne belâdır pederiyle
Rüşdî

Balık gibi canım talbır seni görmeye deryâda
Müşebbek sînemi gören dedi kim ağa dönmüştür
Meâlî

Bana cânan eşiği Kâbe sana ey sofî
Tek yüzün görmeyelim var Mısır'a sultân ol
Necâtî

Bana ey tıfl-ı nevreste atarsın top edip berfi
Demezsin kim düşer bir gün soğukluk kalb-i bîmâra
Va'dî (Bursalı)

Bana teklîf-i zühd etmezdi idrâk olsa zâhidde
Yazıklar kim onu âkıl beni dîvâne yazmışlar
Nef'î

Bana vefâ yeter bu ki ben ölicek nigâr
Bir kez diye Meâlî kulum eylemiş vefât
Meâlî

Baş eğmeziz edânîye dünyâ-yı dûn için
Allah'adır tevekkülümüz îtimâdımız
Bâkî

Bâtıl hemîşe bâtıl u bîhûdedir velî
Müşkül budur ki sûret-i Hak'tan zuhûr ede
Nef'î

Bayram günü seyre çıkıp gitsen ey nigâr
Gülşende her nihâl uzatır merhabâya el
Taşlıcalı Yahyâ

Bedduâ etmezim ammâ ki Hüdâ'dan dilerim
Bir senin gibi cefâkâra hevâdâr olasın
Mihrî

Bed-zebânlık yaraşır sûreti çirkin olana
Herkesin uygun olur zâtına elbette sıfat
Belîğ

Bekâ yok gerçi bin yıl da olsa zindegânîde
Katı müşküldür ammâ merg hengâm-ı civânîde
Lâ

Belâ budur ki alıştı belâlarınla gönül
Gamın da gelse dile bâis-i meserret olur
Nef'î

Belâ budur ki alıştı belâlarınla gönül
Gamın da gelse dile bâis-i meserret olur
Nef'î

Belâ dildendir *ol* dildâr elinden dâdımız yoktur
Gönüldendir şikâyet kimseden feryâdımız yoktur
Nev'î

Belî bes zâhir evet şüphe mi var filvâki
Hadd-i zâtında mukarrer ne güzel eyvallâh
Lâ

Belî söz yok güzel yaptı kusûr-ı hüsnünü neş'e
Velâkin n'eyleyim mâmûre-i tâkat harâp oldu
Âtıf

Belini kuçmak dedim müşkül müdür dedi ki yok
Ağzını öpmek dedim âsân mıdır dedi ne var
Meâlî

Ben benden eder el götürüp sana duâlar
Mâzûr buyur budur efendi gelen elden
Zâtî

Ben bu dünyâ evine geldim yatam kalkam diye
Hacıyatmaz oldu nâmım ehl-i dünyâ üstüne
Mürekkepçi Hevâyî

Ben ederdim âlemin âhın serâser Zâtiyâ
Ben ölürsem cümle âlem serbeser âh eylesin
Zâtî

Ben gözümden gördüğüm ben nâleden işittiğim
Görmedi işitmedi gözü kulağı kimsenin
Zâtî

Ben günahkârı bu gün men etme sôfî içmeden
Kim sorulmaz kimseden yarın günâhı kimsenin
Necâtî

Ben kulun'çin der imişsin kim bana cânın verir
Ölmek olur dôstum olmaz sana yalan demek
Necâtî

Ben mi sâkî olayım bezme dururken sevdiğim
Böyle sîmîn sâklar billûr bâzûlarla sen
Nedîm

Ben müflis ü muhtâç iken ol genc-i nihânı
Kaplaya alıp avcuna şalvâr sebep ne
Meâlî

Ben n'eyleyim ki cân seninle
Halk olmadan âşinâdır ey dost
Ahmed Paşa

Ben sana bâde içme güzel sevme mi dedim
Benden niçin bu gûne girîzânsın ey gönül
Nedîm

Ben şâirim o kâmet-i mevzûnu doğrusu
Sevmem desem de belki yalan söylerim sana
Nedîm

Ben usanmam gözümün nûru cefâdan ammâ
Ne kadar olsa cefâdan usanır cândır bu
İzzet Molla

Ben üzümün suyun severim sofî dânesin
Zîrâ kimi kızını sever kimi anasın
Necâtî

Ben var iken gerek bana bu zevk u bu safâ
Bir gün gele ki görmeye kimse türâbımı
Bâyezîd-i Sânî

Ben yatarken yanıma yaklaşma ey ruhsâr-ı al
Bir zamânda penbe ile âteş etmez imtizâc
Sermed

Benden Fuzûlî isteme eş'âr-ı medh ü zem
Ben âşıkım hemîşe sözüm âşıkânedir
Fuzûlî

Benden sorun hakâyık-ı esrâr-ı âlemi
Te'lîf-i râz-nâme-i dehr ezberimdedir
Nâbî

Beni ağlan beni kim üstüme gelmez ölicek
Bir avuç toprak atar bâd-ı sabâdan gayrı
Necâtî

Beni âzâde iken aşka giriftâr ettin
Göreyim sen de benim gibi giriftâr olasın
Gamî

Beni öldürme ki Ferhâd'a felek kıydığına
Dövünür dolduruban taş ile dağlar eteğin
Necâtî

Beni öldürmeğe âr eyler imiş sîm-tenim
Varayım yalvarayım boynuma takıp kefenim
Şem'î

Beni öldürmeye ahdeyledin ammâ güç imiş
Kerem ehline kişi vâde kaçandır demeğe
Necâtî

Beni sevdin ey gam yok ayrılışın
Perî-çehre miyim semen-ten miyim
Meâlî

Benim âşık ki rüsvâlıkla tuttu şöhretim şehri
Yazanlar kıssa-i Mecnûn'u hep yabana yazmışlar
Nef'î

Benim âşık ki rüsvâlıkla tuttu şöhretim şehri
Yazanlar kıssa-i Mecnûn'u hep yabana yazmışlar
Nef'î

Benim gibi sürünüp gelmez idi bu şehre
Muhabbet eylemese Tunca ile Arda sana
Taşlıcalı Yahyâ

Benim sen şâh-ı mâh-rûya kul olmak iledir fahrim
Gedâ-yı dilber olmak yeğ cihânın pâdişâsından
Fâtih Sultan Mehmed

Benimdir suç ki vardım bezme verdim sana dil nakdin
Senin yoktur efendim bunda hiç cürm ü günâhın gel
Nedîm

Benzemez mi ebr içinde mâh-ı nev yanında mihr
Lâubâlî dilbere kim zülf örter kaşını
Meâlî

Benzetirmiş kendisin âyîne rûy-ı dilbere
Her işi aksinedir bir kimseden etmez hicâb
Nef'î

Benzetmiş özün kâmet-i dilcûsuna yârin
Başında kavak yeli eser dahi çenârın
Hayretî

Berî oldum Fuzûlî gayrdan ol dilrübâ ancak
Enîsim mûnisim yârim nigârım nâzenînimdir
Fuzûlî

Berk u bârân sanma kim gördükçe âh u eşkimi
Bilmezem nemdir beni ağlar bana yanar sehâb
Fuzûlî

Berk-ı âhım gök yüzün tutmuş sirişkim yer yüzün
Sohbetimden hem vuhûş etmiş teneffür hem tuyûr
Fuzûlî

Beyhûde a zâlim bizi bir derde düşürme
Sabret ki yeter kendimize kendi belâmız
İzzet Molla

Beylere bin mârifet harc eylesen değmez pula
Şimdi meyli dirhem ile bunların dînâradır
Azmî (Gedizli)

Beytimde adım olmasa şi'rim okunmasa
Bir kimse anamazdı yanında beni sana
Taşlıcalı Yahyâ

Bezme bir dahi dönüp gelmek değildi niyyetin
Gittiğin vakt anlatım ömrüm şitâbından senin
Nedîm

Bîfâide ümmîd-i visâl eyleme ey dil
Bak nâhiye-i yârda var mı sana şefkat
Lâ

Bîgâneler inâyetine düştü ihtiyâç
Bir lütfu olmadı bu kadar âşinâların
Belîğ

Bîgânesin medet seni ey neşve görmesin
Durma gönülde kanda ise şimdi gam gelir
Âtıf

Bîhevâ ve bîheves deme sükûnuma benim
Rûzgâr ile ederdim cûş deryâlar gibi
Hâverî

Bîkesim öyle ki hâl-i garîbim görse
Kendi derdin unutup bana yetîmân ağlar
Vehbî

Bildirirdim derdimi bir âh ile cânâna hep
Korkarım sûz-ı derûnumdan felekler yana hep
Nef'î

Bilen hâk-i Sitanbul'dur rüsûm-ı şîve ve nâzı
Kenârın dilberi nâzik de olsa nâzenîn olmaz
Haşmet

Bilir bâzârını germ etmenin resmin ne kâfirdir
Gelir hem bezme tenhâ hem peşîmân gösterir kendin
Nedîm

Billâh söyleyin bana ey âhuvân-ı deşt
Sizden mi yoksa nev'-i beşerden mi sevdiğim
Ârifî

Billûr gibi gerdenine sabr edemezdim
Sarkıntılık eylerdim eğer perçemin olsam
İzzet (Yenişehir müftüsü)

Bilmezem bu hilkat-i âlemde mi insâf yok
Olmadım mı yoksa ben hâlâ sezâ-yı merhamet
Fâtih

Bîmâr-ı gamım benden bîçâre tabîp el çek
Etme emeğin zâyi bana olan olmuştur
Necâtî

Bîmârım ey ecel bu gece bekle yanım al
Rûz-ı firâkı dilberi gösterme cânım al
Lâ

Bîmürüvvet miyim ol rütbe ki Vâsıf o mehin
Gece zevkini sürüp söyleyem ahbâba sabâh
Vâsıf

Bin cân olaydı kâş men-i dil-şikesteye
Tâ her biriyle bir kez olaydım fedâ sana
Fuzûlî

Bir âh ile rakîbi berbâd ederdim ammâ
Ol serv-kad deseydi benden yana hava hoş
Tâlib Efendi

Bir başka ulu nîmetidir halka Hüdâ'nın
Ammâ n'edeyim kadri bilinmez ramazânın
Cemâlî

Bir beyt içinde kendimi andım nigâr ile
Bir hânede musâhabet etmekçedir bana
Taşlıcalı Yahyâ

Bir bûse mi bir gül mü verirsin dedim ol şûh
Bir nîm tebessüm edip ârif gülüverdi
Bâkî (?)

Bir dağılmaz âlî dîvânım var ey Yahyâ benim
Beylere paşalara varmak tenezzüldür bana
Taşlıcalı Yahyâ

Bir delikanlı harâmîdir diye hapsettiler
Asmadan kurtuldu ammâ çok sıkılmıştır şarâp
Lâ

Bir demir dağı delip boynuna almak gibidir
Her kişi âşık olurdu eğer âsân olsa
Taşlıcalı Yahyâ

Bir derde esîr ol ki etıbbâ-yı zamâne
Pâbeste-i tedbîr ü devâdır demesinler
Lâ

Bir devlet için çarha temennâdan usandık
Bir vasl için ağyâra müdârâdan usandık
Nâbî

Bir dil-i âzâdeyi abd et ki reşk etsin sana
Pâdişâhân günde yüz bin bende âzâd etse de
Yenişehirli Avnî

Bir elinde gül bir elde câm geldin sâkıyâ
Hangisin alsam gülü yâhut ki câmı yâ seni
Nedîm

Bir eser eyle ki olsun bile dâir-i nâmın
Var mı şüphen eser-i Cem idüğünde câmın
Râğıb-ı Vezîr

Bir gece o meh gelmiş idi tâlihini gör
Bîçâre Hasan ol gece yabanda bulundu
Hasan Çelebi

Bir gece teşrîf edip mahfîce ciğerhânemi
Sarmışım tenhâ seni ey mehlikâ rüyâ bu ya
Vâsıf

Bir giden bir daha gelmez ne acep hikmettir
Âlem-i râhata benzer gibi iklîm-i adem
Râgıb (Vezîr)

Bir gül-i zîbâ bulup dedim güzel benzer sana
Dedi ol gonca bana benzetme her dem bulduğun
Zâtî

Bir gün sen âfitâba mukârin olam diye
Mâh-ı felek yıl on iki aydır sefer çeker
Necâtî

Bir günâh eden kişi bin günde âh etmek gerek
Bin günâh ettim ilâhî bir gün âhım var benim
Lâ

Bir hadde erdi dilde gam-ı iştiyâk kim
Görsem seni helâk olurum görmesem helâk
Lâ

Bir hoşça hesâp eyleyelim derdimiz ey dil
Ben dirhem-i eşkim dökeyim sen rakam eyle
Fâiz

Bir kadeh bâdeye ver ârif isen cân nakdin
Ger ziyân eyler isen onu dilâ ben çekeyin
İlmî

Bir kerre de sor bârî gelip hastanı zâlim
İnsâfının adı mürüvvet niye derler
Nüzhet

Bir kerre gösterilse n'ola terkine cevâz
Hûbâna nâz farz değil müstehâb değil
Nâbî

Bir kez felekte kâğıt uçursak o mehveşe
Âyâ peyâm-ı vuslatı vermez mi rûzgâr
Şeyh Gâlib

Bir kıyâmet koparam âh ile rahm etmez isen
Âsumân yarıla yer yer güzelim dağ değil
Zâtî

Bir kuru kavgadır ey Âlî belâ-yı hicr-i yâr
Bilmezem ammâ nedendir âşıkın çeşminde yaş
Âlî

Bir mahalde dün dil ü dildârı gördüm âh âh
Yâr o yâr âşık o âşık ülfet ol ülfet değil
Pertev

Bir mevsim-i bahârına geldik ki âlemin
Bülbül hamûş havz tehî gülsitan harâp
İzzet Molla

Bir nokta koyup mücrim ederler seni âhir
Esrâr-ı kibâra sakın olma hele mahrem
Sünbülzâde Vehbî

Bir olur adl-i ilâhîde Süleymân ile mûr
Dergeh-i Hak'ta hemân şâh ile sâil birdir
Şehit Ali Paşa

Bir şeker handeyle bezm-i şevke câm ettin beni
Nîm sun peymâneyi sâkî tamâm ettin beni
Nedîm

Bir tâze sevip tâzelen ey dil kocalıktan
Fikr-i zen ü ferzende düşüp böyle kocalma
Belîğ

Bir tıfldır ki dâye-i hurşîdden müdâm
Gehvâre-i felekte yatıp şîr emer kamer
Meâlî

Bir vakt ola Nevres aranır böyle gazeller
Kaydet ko bulunsun bu da dîvân arasında
Nevres

Birbiriyle öpüşür îd *olıcak* halk-ı cihân
Gâlibâ bozmuş aralarını savm-ı Ramazân
Lâ

Biricik söylemedi yâre niyâz ettim çok
Katı sengin-dil imiş hak bu kim aslâ söz yok
Âhîzâde Hilmî

Bî-sûd imiş temelluk-ı dil ehl-i câhtan
Hayfâ bu yolda ömrümü ben eyledim tebâh
Lâ

Bîsütûn'un gördü kim tîğıyla taşı var imiş
Geldi başın eğdi Ferhâd'ın tırâşı var imiş
Hayretî

Biten güller değildir hâkisârı üzre Ferhâd'ın
Açılmış cânib-i Şîrîn'e revzenler mezârında
Rahmî

Biz bülbül-i muhrik-dem-i gülzâr-ı firâkız
Âteş kesilir geçse sabâ gülşenimizden
Yavuz Sultan Selîm

Biz ol âşıklarız kim dâğımız merhem kabûl etmez
O gülzârın ki ateştir gülü şebnem kabûl etmez
Râmî Mehmet Paşa

Biz sana öldür rakîbi demeden maksûdumuz
İsteriz bîçâre mahrûm-ı şehâdet olmasın
Nahîfî

Biz sôfîye iyi deriz ol bize kem desin
Mahşer gününde belki ikimiz yalan çıka
Taşlıcalı Yahyâ

Bize kasteylediğin lutfuna âgâz mı ki
Ney ki şîve mi ki cevr mi ki nâz mı ki
Selîmî

Bize mülhid diyenin kendüde îmân olsa
Dahleden dînimize bârî Müselmân olsa
Küfrî-i Bahâî

Bizim mezhepte düşnâmın duâdır âşıka cânâ
Senin yanında bu sevmek sevilmek bir günâh olmuş
Taşlıcalı Yahyâ

Bizimle bir gece haşrolmağı yâda getirmezsin
Demezsin ey meh-i tâbân bir gün de ölüm vardır
Neylî

Böyle dermândelerin derdine dermân et kim
Her işinde sana da eyleye Allah medet
Nef'î

Böyle şâhâne revişle gelişin kandendir
Cânib-i bâb-ı hümâyûnda mı devlethâne
Sürûrî

Böyledir Râgıp mükâfât-ı amel kim filmesel
Sorsalar mağdûrunu gaddâr kendin gösterir
Râgıp Paşa

Bu âh-ı pey-ender-pey eğer böyle kalırsa
Bir gün feleğin çarhını vîrân ederim ben
Neşâtî

Bu cihandır güzelim hüsnüne mağrûr olma
Bir zamân ola ki karınca Süleymânlık ede
Necâtî

Bu cürm-i bîhad ile ârzû-yı cennet ederdik
Hulûs-ı kalb ile bir kez ibâdet etmiş olaydık
Râgıb

Bu dehr-i pür-taabda nâil-i câh olmağa lâbüd
Utanmaz yüz tükenmez söz işitmez bir kulak ister
Lâ

Bu dünyâyı seninle sevmişim ben
Benim sensiz bu dünyâ nemdir ey dost
Kânî

Bu günden ahdim olsun kimseyi hicvetmeyim illâ
Vereydin ger icâzet hicvederdim baht-ı nâsâzı
Nef'î

Bu işretgehte sâkî herkese meşrepçe lutfeyle
Cenâb-ı rinde tavşan kanı mey sun zâhide sâlep
Sâbit

Bu kâr-hâne-i hayrette ona hayrânız
Ne gönlümüzce günâh ne hod sevâp ettik
Şehrî

Bu ne sırdır sırr-ı aşkın demeden bir kimseye
Şehre düşmüş ben seni sevdim diye âvâzeler
Fuzûlî

Bu şehr-i Sitanbul ki bîmisl ü bahâdır
Bir sengine yekpâre Acem mülkü fedâdır
Nedîm

Bulur encâm gerçi devr-i felek
Sabr-ı Eyyûb u ömr-i Nûh gerek
İzzet Molla

Buna kim âlem-i imkân derler
Bunda olmaz deme olmaz olmaz
Lâ

Bunca kim efgânımı ey mâh işittin geceler
Demedin bir gece kimdir bunca efgân eyleyen
Fuzûlî

Bundan artık dahi vuslat nic'olur âlemde
Bir gök altındayız ol mâh ile dâim ikimiz
Hayretî

Bûsene dil kâni olmaz vuslatın şeydâsıdır
Dostum mâzûr tut dünyâ tamah dünyâsıdır
Bekâî

Bülbüller öter güller açar şâd gönül yok
Hiç böyleliğin görmemişiz fasl-ı bahârın
Şeyhülislâm Yahyâ

Bülbülün kastı tazallüm idi feryâdından
Gördü gülşende gülü hâr ile hemdem ne desin
Nedîm-i Kadîm

Câm-ı mey öperse lebini ger acep olmaz
Elden ele düşende hayâ ve edep olmaz
Muîdî (Maraşlı)

Câm-ı zerrîn ü mey-i yâkût-rengi neylesin
Şol gedâlar kim şafak bâde güneş peymânedir
Necâtî

Cân la'lin eyler arzû yâr içmek ister kanımı
Yâ Rab ne vâtîdir bu kim cân teşne cânân teşnedir
Bâkî

Cân tabîbisin senin geldiğin uman hastalar
Hoş dirilir dert ile dermâna olmaz âşinâ
Necâtî

Cân ver gönül ol gamzeye kim bunca zamandır
Cân ile seni sakladığımı onun içindir
Fuzûlî

Cân verir yanmağa dil n'eylesin ammâ güzelim
Bulamaz dûzah-ı hicrinde de bir cây-ı nişest
Nâilî-i Kadîm

Cânâ cevr-i bîhesâp ettin terahhum kılmadın
Yâdına gelmez behey zâlim meğer rûz-ı hesâp
Dervîş (Bosnalı)

Cânı cânan ile yek-ten edegör vuslatta
Her zaman bir yere tenhâ iki hasret düşmez
Nazîm

Cânı kim cânânı için sevse cânânın sever
Cânı için kim ki cânânın sever cânın sever
Fuzûlî

Cânımın cism ile zevk-i ittisâli kalmadı
Âh kim sensiz dirilmek ihtimâli kalmadı
Fuzûlî

Cedelkârâna hâmûşî kadar rengin cevâp olmaz
Sükûtu merd-i dânâ hasmını ilzâm için saklar
Râşid

Cefânı çekmede bana şerîk ü hemdemdir
Ne denli kâfir ise acırım rakîbe dahi
Lâ

Cefâyı hayr bilir hayrı şer kıyâs eder
Ona sevâp günâh günah sevâp gelir
Zarîf

Cem'-i mâl eylediğin râhat içindir ammâ
Renci artar ağır oldukça yükü hammâlın
Lâ

Cemâl-i yâre ziynet vermede bir tâne olsan da
Yine dâvâ-yı ferdi eyleme ey hâl benliktir
Lâ

Cevr odu yaktı beni yanımda durma ey gönül
Bir tutuşmuş âteşim kurb u civârımdan sakın
Fuzûlî

Cevr ü cefâya mühr ü vefâ firkate visâl
Her derdin ey gönül bu cihanda devâsı var
Fitnat Hanım

Cevr-i dehr ile olur bülbül gurâba hemnişîn
Yine şekvâyı gurâb eyler garâbet bundadır
Lâ

Cevri gönlümdür çeken gözdür gören ruhsârını
Allah Allah kâm alan kimdir çeken kimdir taab
Fuzûlî

Ceyş-i gam Dicle gibi etti akın hısn-ı dile
Geldi gûşişle Hülâgû yine Bağdâd'a medet
Sünbülzâde Vehbî

Cihânda âşık-ı mehcûr sanma râhat olur
Neler çeker bu gönül söylesem şikâyet olur
Şeyhülislâm Yahyâ

Cihânda bulmadım yâr-ı muvâfık
Muvâfık sandığım çıktı münâfık
Lâ

Cihânda devlet eder aybın âdemin mestûr
Günâh ederse de farzâ sevâptır derler
Râşid

Cihânda her kişi hâlince kâmyâb oldu
Bu kârgâhta ancak fakîr almadı kâm
Belîğ

Cûybâr-ı Tuna bir nemce görünmez baksan
Nemçe hûbânı hevâsıyla akan göz yaşına
Râğıb (Bursalı)

Cûy-ı safâ akıntısıdır âlem-i şebâb
Bir özge çağlar idi ki geçti şitâb ile
Riyâzî

Çâh-ı zekan üftâdesi dil-beste-i zülfüz
Zincirlikuyu onun için meskenimizdir
Sünbülzâde Vehbî

Çâk görüp göğsümü kılma ilâcım tabîp
Zâyi olur merhemin bende biter yâre yok
Fuzûlî

Çarha dayanma her ne kadar üstüvâr ise
Yerin efendi altı da var üstü var ise
Kirâmî

Çekemez erdiğini rif'ate ehl-i hünerin
Koca kanbûr-ı sipihrin belin işte bu büker
Sünbülzâde Vehbî

Çeşm-i âşık sakınıp arz etmesin eşk-i niyâz
Ol perî-rû ter-mizâç olmuş buluttan nem kapar
Lâ

Çeşm-i insâf kadar kâmile mîzân olmaz
Kişi noksânını bilmek gibi irfân olmaz
Tâlib

Çıkardım hayf elimden dâmenin ol lâle ruhsârın
Serimde şimdi nakş-ı seyl-i efsûs kalmıştır
Lâ

Çıktı şâhım çağırır aydır kamu uşşâkına
Dağılın bîçâreler çün kaldı dîvân erteye
Necâtî

Çok sille yer zamâne elinden o kimse kim
Bilmez hudûd-ı dâiresin cürm-i def gibi
Lâ

Çözerken düğmesin yârin bu gice sâate baktım
Sabâh olmuş ağarmış tan yeri münhal olup gönül
Sâbit

Çünkü vakf eyleyemezsin cihet-i aşka tenin
Mütevellî kızı sevmek ne vazîfendi senin
Lâ

Damgasıdır sükût metâ-ı maârifin
Bir gün bizim dahi olur elbet revâcımız
Nevres

Dâr-ı dünyâ bir misâfirhânedir kim her gelen
Âh şâhım yazdı gitti safha-i dîvârına
Necâtî

Dâr-ı gurbette garîb andığı demde vatanı
Dil çeker cânla teni ten pîreheni
Lâ

Dedim hezâra ki bin söyleyen ölür derler
Dedi ne şüphe yeğer gonca gibi epsem olan
Necâtî

Dedim ki küllî cerâhat beden dedi seri ver
Cerâhatin *gidicek* başı Zâti râhat olur
Zâtî

Dedim sabuncuya çok mu sabunun
Dedi gâlib beş on dâne kalıptır
Meâlî

Dedim uşşâka cevretme dedi ol hûblar şâhı
Siyâset olmayınca aşk mülkünde nizâm olmaz
Fuzûlî

Dedin nedir gönül sana bir hâlet olmasın
Sad el-hazer ki sevdiğin ol âfet olmasın
Nedîm-i Kadîm

Defter-i uşşâka yazmışsın rakîbi tutalım
Gel sen insâf eyle andan ol bu defterden midir
Muîdî (Kalkandelenli)

Değildim ben sana mâil sen ettin aklımı zâil
Bana ta'ne eyleyen gâfil seni görgeç utanmaz mı
Fuzûlî

Dehânın ârzûsuyla gören çeşmimdeki yaşı
Dedi yok yere tutmuş bir delikanlıyı subaşı
Şîrî (Silistreli)

Dehen-i yâre dedim hokka-i la'l ü yâkut
Ağzının ölçüsünü aldı hemân etti sükût
Sâmî

Dehre mağrûr olma ey gâfil ki bunda âdeme
Tâlihi yüz döndürür gâhî sitâre nâz eder
Nef'î

Dehre mağrûr olma ey gâfil ki bunda âdeme
Tâlii yüz döndürür gâhî sitâre nâz eder
Nef'î

Deme zâhid ki terk et sîmber bütler temâşâsın
Beni kim kurtarır Tanrı sataştırmış belâlardan
Fuzûlî

Dem-i firkatte ehibbâ dedi sağlık olsun
Ben nice sağ olayım rûh-ı revânım gitti
Râşid-i Âmidî

Deminle geçmeyen evkâtim eyledikçe hayâl
Ezâ'at eylediğim vaktime peşîmânım
Vâhib

Derd-i aşkı ey dil âsândır diye çok vurma lâf
Aşk bir yüktür ki ham olmuş onun altında Kaf
Fuzûlî

Derd-i dil-i hicrânıma dünyâda devâ yok
Ahvâlimi hiç sorma perîşânım efendim
Hayrî (Harputlu)

Derlerdi âşıkın çıkarır cânın ol perî
Hep geldi çıktı ey dil-i şeydâ dedikleri
Mânî

Ders-i aşkın müşkülün Yahyâ kime şerh eylesin
Okuyanlar kendisin bilmez bilenler söylemez
Şeyhülislâm Yahyâ

Derûnu âşinâ ol taşradan bîgâne sansınlar
Bu bir zîbâ revîştir âkıl ol dîvâne sansınlar
Şinâsî-i Mevlevî

Destbûsu ârzûsuyla ger ölsem dostlar
Kûze eylen toprağım sunun onunla yâre su
Fuzûlî

Deşt-i gam peyki geçinmiş nice yıllar Mecnun
Hey dirîğâ yalınız buldu deli meydânı
Özrî

Devlet için mücâhede cennet için duâ
Değmez bu renc ü zahmete dünyâ ve âhiret
Fâzıl

Devlet ricâli râhatı hiç bilmemektedir
Râhat ricâli devleti hiç bilmemektedir
Vâhid

Devlet-i dünyâ ile âkıl olur mu şâdkâm
Âdeme vermez ferah gencîne bulmak hâbda
Râşid

Devr-i hüsnünde hatın zulm ile cân u dil alır
Şol sipâhî gibi kim yılda iki hâsıl alır
İshak Çelebi

Dîde-i bâtın gerek dîdâr-ı Hakk'ı görmeye
Sen gerekse sôfiyâ baştan ayağa dîde ol
Bağdatlı Rûhî

Dikkatler ile seyrederiz yâri serâpâ
Görmez mi idik biz de eğer olsa vefâsı
Bâkî

Dil derdini gamınla dilefgâr olan bilir
Bîmâr hâlini yine bîmâr olan bilir
Bâkî

Dil keştîsine barça diyen Türk'e ne dersin
Urgana takıp anda hemân onu asaydı
Câmî

Dil rakîple görüp sen sanemi âh dedi
Burc-ı akrepte seyr eder ol mâh dedi
Keşfî (Germiyanlı)

Dil sabrederdi vaslın ümîdiyle hicrine
Ömrüm gibi ecel dahi masta'cil olmasa
Vasfî (Sirozlu)

Dil tıflı gözlerimle düşüp bahr-ı eşkime
Öğrendi suda yüzmeyi iki kabak ile
Kâdirî

Dil uşşâk-ı yâre yâr ise ağyâra mâildir
Ne hâlettir bu kim bülbül güle gül hâra mâildir
Rahmî

Dilberle mâcerânı yeter sakladın Nedîm
Nakleyleyip biraz da övünmez misin dahi
Nedîm

Dilde âteş gözde nem ser kubbe çeşmim câmlar
Koynuma girsen nem eksik ey perî hammâmdan
Lâ

Dilde ki sûz ola ney gibi nefesten bilinir
Hânenin şenliği içindeki sesten bilinir
Lâ

Dildedir mihrin ko hâk olsun yolunda cân u ten
Ben ölürsem âlem-i mânâda bâkîdir gönül
Nef'î

Dildedir mihrin ko hâk olsun yolunda cân u ten
Ben ölürsem âlem-i mânâda bâkîdir gönül
Nef'î

Dile bîgâneliği gâyet-i ismettendir
Böyle inkâr-ı muhabbet de muhabbettendir
Âgâh

Diler özrün nice evzâ-ı küstâhâneden sonra
Felek mâkûs devrinden döner ammâ neden sonra
Nazîm

Dil-i âhen-sıfatı âteş-i aşka bedel et
Alagör lâzım olur eski demirle kibrît
Sâbit

Dil-i dildârı nerm etmiş işittim nâle ve zârın
Acep kim taşa tesîr eylemiş feryâdın ey bülbül
Şeyhülislâm Bahâyî

Dili dilim dilim eyledin urup zahm-ı delim
Diledin sînemi dahi delesin delemedin
Meâlî

Dili döndürdün eyâ Yûsuf'um eski Mısr'a
N'eyleyim yaptığını ba'de harâbü'l-Basra
Lâ

Dil-i mecrûhunu gösterme hikmet-i şinâsâna
Bu Eflâtûnların merhemleri merhem değil semdir
Âgâh

Dilrübâlık kâmrânlık nâzperverliktedir
İşvegerlik dilsitânlık tâzelik terliktedir
Hâzık

Dirheme kılma heves kim var onun sonunda hem
Eyleme dînâra meyli âhirinde nâr var
Zâtî

Dirîğâ iki şâhit oldu yâre âh ile yaşım
Duyuldu aşk-ı pinhânım mecâl olmadı inkâra
Taşlıcalı Yahyâ

Dokunsun tek hemân la'l-i nemekrîzin leb-i câma
Katarsan bâde-i nâba nemek kat kat helâl olsun
Şeyh Enîs

Doludur yâd-ı vatan dilde ki dokunsan eğer
Çin der kâseleri memleket-i fağfûrun
Belîğ

Doyar mı hançerine teşne gönlüm
Kişi suyu çok içer olsa sayrı
Nakşî

Döğülmeğe söğülmeğe koğulmağa billâh
Hep kâilim ammâ ki efendim senin olsam
Nedîm

Dün ki fırsat düştü hâk-i dergehinden kâm alam
N'oldu ey göz yaşı göz açmaya fırsat vermedin
Fuzûlî

Dünyâda nasîbin sitem-i cevr ise ey dil
Ahbâbın eder onu da a'dâya ne hâcet
Şeyhülislâm Yahyâ

Düşman dahi acz üzre olan hasmına kıymaz
Âsûde eder âdemi teslîm hatardan
Râşid

Düşme dü-rûze devlet için mihnete
Zîrâ iki nokta ile câh çâh olur
Lâ

Düştüm belâ-yı aşka hıredmend-i asr iken
İl şimdi benden aldığı pendi bana verir
Fuzûlî

Ebnâ-yı dehr her hünere âferîn verir
Yâ Rab bu âferîn ne tükenmez hazînedir
Nâbî

Ebnâ-yı zamân ne acep yavuz olurlar
Gehvâredeki gûdekinin şerrine ninni
Velî Rüşdî

Ebrûna perestişler eden ehl-i hevâlar
Çoktan dedi mescitteki mihrâba duâlar
Seyyid Vehbî

Ecel derbendini gördüm ki gâyet korkulu yoldur
Hemân Ferhâd u Mecnûn'u önümce dîdebân ettim
Taşlıcalı Yahyâ

Edânîye temelluk âriyet bir ömr için değmez
Bu sûretle taayyüş fikrini pek nâbecâ buldum
Hersekli Ârif Hikmet Bey

Eden izâr-ı mehi mihr-i rûyuna teşbîh
Miyân-ı bahste vech-i şebeh bilmez nedir
Nazîf (Tırhalalı)

Eder insânı giriftâr elem-i kayd-ı maâş
Mürg kim dâne telâşında olur dâma düşer
Râşid

Edersin gerçi her derde tabîbim bir devâ ammâ
Cünûn-ı ehl-i aşk olunca mâderzâd n'eylersin
Şeyhülislâm Bahâyî

Eğer haşr olmaz isem ol kıyâmet-kad nigârımla
Gezem mahşerde göğsüm döverek seng-i mezârımla
Emrî

Eğer hükmün berâtından zamâne bir misâl alsa
Ede müstakbeli mâzî bugün emrede ferdâya
Ahmed-i Dâî

Eğer pâyine yârin yüz sürem dersen rikâbâsâ
Yolunda ihtiyâr eyle asılmayı basılmayı
Azmî Efendi

Eğer yetmiş hüner ola bir âdemde ve hem bir ayb
Hünerlerin 'adû anmaz kılar aybı zarar derler
Hassân

Eğerçi köhne metâız revâcımız yoktur
Revâca da o kadar ihtiyâcımız yoktur
Nâbî

Eğerçi sabrederiz dâğ-ı gurbete ammâ
Zuhûr-ı lutf-ı amîm-i Hüdâ'ya muntazırız
Lâ

Ehl-i aşkın nâlesin ney kâmetin çeng eyledin
Pâdişahsın ettiğin şimden geri kânûn olur
Bâkî

Ehl-i bihişt cennete girmezdi ol perî
Tasvîr olunsa tâk-ı der-i cennet üstüne
Yenişehirli Avni

Ehl-i dil ârâm eder her kanda kim rağbetlenir
Gâh olur gurbet vatan gâhî vatan gurbetlenir
Râgıb Paşa

Ehl-i dil kimi perî der o mehi kimi melek
Bîvefâ olduğuna biz onu âdem biliriz
Âgâh

Ehl-i dildir diyemem sînesi sâf olmayana
Ehl-i dil birbirini bilmemek insâf değil
Nef'î

El verse baht bir gece ağyâr kalmasa
Kalsak şu rûzgârda ben sana sen bana
Nevres

Elbette bu hâlimden o yârin haberi var
El-kalbi mine'l-kalbi ile'l-kalbi sebîlâ
Sultan Murâd

Elemin Kays'a kıyâs etme dil-i mahzûnun
Yok idi aklı ne derdi var idi Mecnûn'un
Bâkî

Elif çek sînene derd-i derûnun yâre arz eyle
Dilâ ahvâlini mektûp ile hünkâra arz eyle
Kadrî

Eline hinnâ yakınsan yine kan etmiş diye
Dôstum iki elin kanda çıkarırlar senin
Meâlî

Emr-i bî-ücrete ibrâz olunan hizmete yûf
Şahs-ı bî-hizmete i'tâ kılınan ücrete yûf
Yenişehirli Avnî

Erbâb-ı ye's gerçi tehî-kîsedir velî
Ehl-i ümîdden hele râhat değil midir
Nâbî

Erdi bahâr sen dahi şâd olmadın gönül
Güllerle goncalarla güşâd olmadın gönül
Şeyhülislâm Yahyâ

Erer bir sâhil-i maksûda âhir fülk-i dil kalmaz
Olur bir gün müsâit rûzgâr ammâ zamân ister
Rüşdî

Erişir bir dem ki mürg-ı cânını sayd eyleyip
Nâgehan şehbâz-ı ömr-i bîkarâr elden gider
Taşlıcalı Yahyâ

Erişir menzil-i maksûduna âheste giden
Tîz-reftâr olanın pâyine dâmen dolaşır
Nâbî

Erişti hâb-ı ecel mâcerâmın ey Yahyâ
Bininde birini dahi hikâyet edemezin
Taşlıcalı Yahyâ

Eriyor hokka-i la'linde kelâm-ı şîrîn
Ne gezer yoksa lisânında o şûhun lüknet
Belîğ

Esîr-i derd-i aşk u mest-i câm-ı hüsn çok ammâ
Biziz meşhûr olan Leylî sana Mecnûn bana derler
Fuzûlî

Esîr-i kâfir-i aşk oldum îmân kurtaran yok mu
Amân gittim müselmânlar müselman kurtaran yok mu
Yenişehirli Avnî

Eski ahbâplarını eyleme hâtırdan dûr
Yeni yârenlerinin başı için sultânım
Lâ

Eşiğinde görüben sordular ol yâre beni
Ömrü çok olsun onun dedi bize kulluk eder
Meâlî

Eşk-i seher dökersem o şûhun yüzü güler
Şâdâb olur düşünce güle şebnem-i sabâh
Halîm Giray

Eşkim içre rûy-ı rûy-ı zerdim ey gül-i hoşter hemân
Suya düşmüş bir hazan yaprağına benzer hemân
Huzrî

Etme ümmîd-i kerem dehr-i denîperverden
Bir içim suyu dirîğ eyledi İskender'den
Lâ

Etmeden başını misvâk gibi bin bir pâre
Giremezsin leb-i yâre sana şâfîce cevâp
Sâbit

Etmedi hergiz dil-i sengîn-i Şîrîn'e eser
Taşı başa başı taşa vurdu gerçi Kûhken
Meylî

Etmeyen fülk-i dili girdâb-ı hayretten halâs
Rûzgâr eksikliğidir rûzgâr eksikliği
Rızâî (Filibeli)

Etmeyiz terk-i edep her ne kadar mest olsak
Gerçi terk-i edep etsek dahi mâzûruz biz
Nâbî

Etmiş o şûhu dâvete ağyâr ittifâk
Zinhâr o nakş-ı sûret-i çîn kâil olmasın
Lâ

Etseler de bizi pergâr gibi sergerdân
Merkez-âsâ yine vardır yerimiz dâirede
Nevres

Etti dirîğ îd-i visâlinde la'lini
Şehr-i safâda bâdeye bayram yasağı var
Mîr Ârif Mütercim-i Arabî

Ettik o kadar ref'-i taayyün ki Neşâtî
Âyîne-i pürtâb-ı mücellâda nihânız
Neşâtî

Evveli aşkın melâmettir nedâmet âhiri
Sen gerek ağla gerek gül ikiden hâlî değil
Bağdatlı Rûhî

Evzâ-ı dôstu bâzı kere düşman eylemez
Yâ Rab nedir bu düşman olur dôst sandığım
Lâ

Ey ala gözlü al ile aldı bu gönlümü
Şu al eğindirikli ala gömleğin senin
Meâlî

Ey beni gark-ı sirişk-i hasret-i cânân eden
Hâzır ol bir dem gelir devrân sana kan ağlatır
Nevres

Ey beni hicri ile hâk eden sana yalvarmağa
Baştan ayağa dil olmuştur giyâhım gitme gel
Necâtî

Ey dâğ-ı sîne kara giyin üstüme döğün
Ey şem' öldüğüm gece kan ağla yan bana
Taşlıcalı Yahyâ

Ey ecel çıktı mı cânın ne edersin acele
Var rakîbin evine bir gece onda gecele
Lâ

Ey Fuzûlî kalmışım hayrette bilmem n'eyleyim
Devr zâlim baht nâferman talep çok ömr az
Fuzûlî

Ey Fuzûlî şâm-ı gam encâmına yoktur ümîd
Bir tesellîdir sana ol söz ki derler var subh
Fuzûlî

Ey gamze-i cellâd nedir tâ bu kadar nâz
İş görmede çün sen dahi fermâna bakarsın
Şeyhülislâm Bahâyî

Ey gönül bu gece çak bir yılca gelmez mi sana
Gelmeğe ahdeylese ol bîvefâ yarın gece
Taşlıcalı Yahyâ

Ey güzellik burcuna hurşîd olan yakma beni
Yerde kalmaz çün bilirsin dûd-ı âhı kimsenin
Necâtî

Ey hüsn diye âşık olan göz ile kaşa
Bu şîve kilîsâda firâvân yazılıptır
Necâtî

Ey Kelîmî ol elif kadd kâmetim lâm eyledi
Bir elif lâm olur ammâ nice olur lâm elif
Kelîmî

Ey Meâlî aşk elinden geldi bir hâce bana
Gussa ve mihnet metâını getirdi armağan
Meâlî

Ey Meâlî'nin nedir hâli diye soran kişi
Yâri gamgîn ise gamgîn şâddır handân ise
Meâlî

Ey muğbeçe minnet ile yanmaksa elinden
Erbâb-ı harâbât yıkılsın temelinden
Vâsıf

Ey Nedîm ey bülbül-i şeydâ niçin hâmûşsun
Sende evvel çok nevâlar güftügûlar var idi
Nedîm

Ey Nizâmî vasla şâd olma ve hicrâna melûl
Kâinâtın hâli çün kim inkılâb üstündedir
Nizâmî (Karamanlı)

Ey sabâ lutfedip esnâ-yı tekellümde ona
Ey Nedîm ağlatıcı diye hitâp eyleyesin
Nedîm

Ey tıfl-ı dil ümîdi ko âzâd olamazsın
Bir cum'ası yok haftadır eyyâm-ı muhabbet
Lâ

Eylemem merhem zahm-ı dil kalsın tehî
Bilmiyor asrın tabîbi yara üzre bir devâ
Atâ

Eylemem merhem zahm-ı dil kalsın tehî
Bilmiyor asrın tabîbi yara üzre bir devâ
Atâ

Eylemez zikr-i Hüdâ destine almaz tesbîh
N'oldu bilmem dil-i dîvâneye sübhânallâh
Lâ

Eylemezsen külbemiz bir dem müşürref haşre dek
Âh şâhım çağıra cânâ der ü dîvârımız
Hazânî

Eylesen tûtîye tâlîm-i edâ-yı kelimât
Sözü insan olur ammâ özü insan olmaz
Kemâlpaşazâde

Eyyâm-ı şebâb oldu telef bilmedik aslâ
Râğıb bu fenâ mülküne rüyâda mı geldik
Râğıb (Bursalı)

Fârisî şi'r yapar Rûm'da şâir meselâ
Revişin zâğ unutur kebgi ederken taklîd
Belîğ

Fark etmeyesin âşık ile bülhevesi sen
Hayfâ bu senin aklına irfânına düşmez
Şehrî

Fehîmâ şâirân-ı bülheveste kalmamış insâf
Kanâat eylemez mazmûna dîvânı çalar çarpar
Fehîm

Felek düşürdü bizi bir gurbet ellere kim
Ne var zebânımız anlar ne tercümân bulunur
Nâbî

Felek girerse kef-i Nâ'ilî'ye dâmânın
Seninle mahkeme-i Girdgâr'a dek gideriz
Nâilî-i Kadîm

Felek hallâcına kavs-i kuzah yayıyla âlemde
Demâdem penbe-i ebr atmak ey meh san'at olmuştur
Meâlî

Felekte kimseye baş eğmezim ey kaşları garrâ
Kanâat etmek olur bir dilim nâna hilâlâsâ
Misâlî

Fenâ dünyâda yetmiş yıl ömür sürmek saâdettir
Yılı yetmiş kulu âzâd eder Mevlâ âdettir
Lâ

Feyz her asrda mevkûftur istîdâda
Gül tasvîr-i bahâr olsa da handân olmaz
Râşid

Figânî yaşını dök rûz-ı hicr-i zülfünde
Ak akçe kara gün içindürür meseldir bu
Figânî

Firâkınla cihandan rıhletim bir âha kalmıştır
Gel ey rûh-ı revan gel kim işim Allah'a kalmıştır
Yenişehirli Avnî

Fünûna dâd u sitedle olur mu hiç vâkıf
Nihâyeti kütübün ismin öğrenir sahhaf
Belîğ

Gâh hûrşîd gehî meh diyerek gâh melek
O sehî-kaddi çok eflâke çıkardın öğerek
Sâmiî

Gâh olur kîsem dolar pır pır döner bâzârda
Gâh olur hâlî bana bâzârı pır pır döndürür
Şâhidî

Gam diyârında ecel peyki güzâr etmez bana
Yok sanır varım meğer kim îtibâr etmez bana
Fuzûlî

Gam u gussa elem firkat figân u mâtem ü hasret
Pişirdi bağrımı cânâ kebâb etti yedi zahmet
Lâ

Gam u gussa üşüp gönlüm evin yıktıkları budur
Ki etrâfa ulaşmaya derûnumda yanan âteş
Necâtî

Gam yeme bir gün erersin vaslıma dersin bana
Mev'id-i vaslın sakın rûz-ı kıyâmet olmasın
Nahîfî

Gamım pinhan tutardım ben dediler yâre kıl rûşen
Desem ol bîvefâ bilmem inanır mı inanmaz mı
Fuzûlî

Gamınla ağlamak yıllarca handân olmadan yeğdir
Kul olmak dergehinde Mısr'a sultân olmadan yeğdir
Sünbülzâde Vehbî

Gamınla muztarip oldukça dil eder nâle
Mahall-i zelzelede âdetâ ezân okunur
Rahmî

Ganîdir aşk ile gönlüm ne mâlım ne menâlim var
Ne vasl-ı yâra handânım ne hicrândan melâlim var
Taşlıcalı Yahyâ

Garîbindir onu hoş tut efendi işte biz gittik
Gönül derler ser-i kûyunda bir dîvânemiz kaldı
Hayâlî

Gavvâs-ı bahr-ı aşkı geçersin rakîb sen
Uşşâk içinde olmaya bı bir derin yüzer
Makâlî

Gece yârân ile geh hançerin andık geh ebrûsun
Biraz söyleştik ol mâhın orasından burasından
Ankâ Bey

Geçen aya eyledik mahsûp dünkü bûseyi
Bir daha ver de bugün mahyâ-yı bayrama yaz
Lâ

Geçmedikçe kadrini bilmez gurûr-ı hüsn ile
Saltanat dedikleri dünyâda dilberliktedir
Hâzık

Geh âlem-i müşâhede geh âlem-i hayâl
Bir lahza yârsız kalamam âdetim budur
Sâlih

Geh bana geh ol hançer-i bürrâna bakarsın
Maksûdun eğer cân ise cânâ ne bakarsın
Şeyhülislâm Bahâyî

Geh yer bulundu sohbete dilber bulunmadı
Dilber bulundu sohbete geh yer bulunmadı
Nazîm

Gel ey bîgâne-meşrep gitme semt-i cevre insâf et
Firâkınla benim hâlim perîşân oldu gittikçe
Şeyh Gâlib

Gel gel beri ki savm u salâtın kazâsı var
Sensiz geçen zamân-ı hayâtın kazâsı yok
Seyyid Nesîmî

Geldi eyyâm-ı haram gayrı günahtan geçelim
Mey-i yâkûta bedel çay içelim çay içelim
Lâ

Geldiklerine âleme nâdim gibi bu halk
Şöyle gider ki binmiş ölüsü dirisine
Fevrî

Gelince vakt-i hâcet geçmedim hâtırlarından hiç
Onun'çin ben de şimdi hâtır-ı ahbâptan geçtim
Yenişehirli Avni

Ger beni âzâd kıl ger kılma emret şehâ
Her ne hükmün olsa râmım kul senin fermân senin
İzzetî

Ger derse Fuzûlî ki güzellerde vefâ var
Aldanma ki şâir sözü elbette yalandır
Fuzûlî

Ger öykünürse görüp kadd-i bülendin şîvesin
Silkin dırahtı koparın dalı koman bir meyvesin
Ubeydî

Ger sana efgânımı beyhûde derse müddeî
Ol söze tutma kulak ben çektiğim efgâna tut
Fuzûlî

Gerçek hadîs imiş bu ki hûbun vefâsı yok
Kim sevdi hûbu kim dedi hûbun cefâsı yok
Seyyid Nesîmî

Gerçi cânandan dil-i şeydâ için kâm isterim
Sorsa cânan bilmezem kâm-ı dil-i şeydâ nedir
Fuzûlî

Gerçi derler getirir âdeme bârân uyku
Görmez ammâ ne aceb dîde-i giryân uyku
Nâmî (İstanbullu)

Gerçi lâyık değilim lutfuna ey kân-ı kerem
Hasenâtın günüdür hayr edegör cânın için
Şeyhî

Gerek döğsün gerek söğsün gerek dergâhtan sürsün
Visâl-i yâri bir kerre temennâ etmemiz vardır
Ni'metî

Germesin göğsün gam-ı Leylâ'da âh u zâr ile
Kays feryâda gelince söyleşir kûhsâr ile
Mecdî

Getirdiler tabîbi kim bile derdim kıla derman
El urup nabzıma dedi gam-ı aşk-ı filândır bu
Necâtî

Getirdin ey dil-i âvâre sîneye bir bir
Ne türlü gussa-i gam varsa âşinâ diyerek
Şeyhülislâm Yahyâ

Gezerken yâr ben bîmâr ile âheste âheste
Dediler kim ölümlü oldu cânın gezdiirr hasta
Muhyî Çelebi

Gider hâb-ı tegâfül dîdelerden dûr olur bir gün
Bu meclis böle kalmaz mestler mahmûr olur bir gün
Veysî

Gîsûna girmeden ne çıkar şâne acep
İkide birde gönlümüze dokunur geçer
Lâ

Gitti Mecnûn hâne-i dehri bize ısmarladı
Bir harâb evdir kalır dîvâneden dîvâneye
Lâ

Gittin ammâ ki kodun hasret ile cânı bile
İstemem sensiz olan sohbet-i yârânı bile
Neşâtî

Gökte efgân ederek sanma geçer hayl-i külenk
Çekilir kûyuna mürgân-ı dil ü cân sâf sâf
Bâkî

Gönlüme salmış hatın zevkin felek kan yutturup
Tıfl tek kim okuturlar zecr ile Kur'ân ona
Fuzûlî

Gönül fülkü selâmet sâhilinde vurmadan lenger
Yine bir kâfirin oldum esîri hey müselmanlar
Fedâyî

Gönül muhabbeti bir âdet eylemiş yoksa
Ne bende aşk ne sende cemâl kalmıştır
Lâ

Gör zâhidi kim sâhib-i irşâd olayım der
Dün mektebe vardı bugün üstâd olayım der
Bağdatlı Rûhî

Gör zâhidi kim sâhib-i irşâd olayım der
Dün mektebe vardı bugün üstâd olayım der
Bağdatlı Rûhî

Gördü çün derd-i dil-i zârımı rahm etti tabîp
Dedi ey hasta-i hicrân sana dermân ağlar
Sultan Selîm

Gördüm ebr içre hilâli öyle sandım penbeye
Sara komular kesilmiş tırnağın dildârımın
Meâlî

Gördün mü bu âyîne-i devranda söyle
Kim verdi murâd üzre hayâlâtına sûret
Haşmet

Gören püskürme benler rû-yı âlinde o şuhun der
Benekli bir kumâş-ı tâzedir Bengâle'den gelmiş
Hâmî-i Âmidî

Gören sanır ki safâdan semâ-ı râh ederim
Döner döner bakarım kûy-ı yâre âh ederim
Esrâr Dede

Görenler Ahmedî yaşın *edicek* nevha hicrinde
Ne Nûh'u zikr eylerler dahi ne mevc-i tûfânı
Ahmedî

Göricek la'lini âh eylese âşık demidir
Bahr-ı aşk içre esen şimdi kiraz meltemidir
Kânî

Göricek la'lini âh eylese âşık demidir
Bahr-ı aşk içre esen şimdi kiraz meltemidir
Kânî

Görme ahkar kimseyi cânâ kadri meçhûldür
Hakk'ın ednâ bendesi a'lâ olur âlem bu ya
Lâ

Görmedim bir yerde aslâ sendeki âsâyişi
Ey bekârlık âlemi ehlen ve sehlen merhabâ
Lâ

Görmetim kimsede cânâ senin ânın gibi ân
Severim cân u gönülden seni ben ânın için
Zâtî

Görmeyince aşkını îmâna gelmez âşıkın
Yüz peygamber cem' olup gösterseler bin mûcizât
Fuzûlî

Görünen encüm değil hüsnün temâşâ kılmaya
Revzen açmıştır melekler dâr-ı dünyâdan yana
Taşlıcalı Yahyâ

Görünen şaşaa sanman *göricek* ol sanemi
Parmağın ağzına alıp dedi hurşit Allâh
Zâtî

Gösterir rif'at yüzün izzetle mânend-i şarâb
Bir vücûdu zâyî etmek isteyince rûzgâr
Tıflî

Göz gönül sîne tehî can dolu tasvîrin senin
Gün gibi dördüncü kat göktedürür yerin senin
Rûhî

Göz gördü gönül sevdi seni ey yüzü mâhım
Kurbânın olam var mı benim bunda günâhım
Nahîfî

Göz yaşlı gönül zülf-i perîşânlar içinde
Kaldım karanu gecede bârânlar içinde
Tâcî

Gözden akıtma hüsnüne karşı sirişkimi
Vermez mi hırmân-ı güle cânâ hatar matar
Dürrî

Gözlerim seğrir kulağım çınlar u yüzüm kızar
Yâ İlâhî hayr ola bir ıztırâbım var benim
Meâlî

Gözlerim içre oynayan sensin iki gözüm müdâm
Bilsem iki gözümde sen yoksa bebek misin nesin
Fazlî

Gözlerim şîşelerinden güzelim bir birine
Yolunun kumu umarım aka sâat gelicek
Zâtî

Gözüm yaşını bahr ettim firâkınla cüdâlıktan
Seninle hani a zâlim su sızmazdı aralıktan
Latîfî

Gözümün nûru gönlümün sürûru ömrümün varı
Bizimle dost olmazsan adâvet eyleme bârî
Nev'î

Gurre olma kemâle kim şemsin
İrtifâı zevâle dâirdir
Es'ad

Güç olur gâyetle âşıka terk-i dilber
Nâsihin sözüne aldanma kolayın söyler
Ulvî

Gül gülse dâim ağlasa bülbül acep değil
Zîrâ kimine ağla demişler kimine gül
Zâtî

Gül mevsiminde tevbe-i meyden benim gibi
Zannım budur ki sen de peşîmânsın ey gönül
Nedîm

Güle gûş ettiremez yok yere bülbmül inler
Varak-ı mihr ü vefâyı kim okur kim dinler
Kâmî

Gül-i sadberge varın söyleyin yekpâre gûş olsun
Benimdir nevbet-i feryâd bülbüller hamûş olsun
Vecdî

Güllü dîbâ giydin ammâ korkarım âzâr eder
Nâzenînim sâye-i hâr-ı gül-i dîbâ seni
Nedîm

Gülüp açıl dedikçe gülmenin de vakti var dersin
Açıl ey gonca-i bâğ-ı letâfet gül zamânıdır
Kabûlî

Gümüşhâne emîni oldu sandım kendimi Fâik
Edince nâil-i vuslat beni ol şûh-ı sîmîn-ter
Fâik

Gün yüzün görmeyeli gündüzümüz şâm oldu
Ay efendim daha gelmez misin akşam oldu
İshâk

Gün yüzünü günde bin kerre nazargâh eylesem
Ey gönül bir dahi görmeğe *iver* cânım benim
Taşlıcalı Yahyâ

Gün yüzünü seherde garptan yana gören der
Mahşer nişanlarından bu bir alâmet ancak
Cem Sultan

Güzel tasvîr edersin hâl ü hatt-ı dilberi ammâ
Füsûn-ı fitneye geldikte ey Bihzâd n'eylersin
Şeyhülislâm Bahâyî

Güzelde murâd ân olur endâm değildir
Keyfiyyet olur meyde garaz câm değildir
Necâtî

Güzellerde vefâ olmaz demek yanlıştır ey Bâkî
Olur vallâhi billâhi heman yalvarı görsünler
Bâkî

Habîp âşıka cevr etmese habîp olmaz
Tabîp nicesin öldürmese tabîp olmaz
Necâtî

Habîp eşiği rakîbe şeref verirdi velî
Çemende gezmek ile zâğ andelîb olmaz
Necâtî

Haddeden geçmiş nezâket yâl ü bâl olmuş sana
Mey süzülmüş şîşeden ruhsâr-ı al olmuş sana
Nedîm

Hak bana îmânı yoldaş eyleye ol dilrübâ
Gitse tabutum yanınca bir iki adım benim
Zâtî

Hâk-i kûyun var iken cennet anılmak sanemâ
Şuna benzer ki teyemmüm edeler su olıcak
Necâtî

Hâk-i pâyine yetem der ömrlerdir muttasıl
Başını taştan taşa vurup gezer âvâre su
Fuzûlî

Hakîkat bîvefâ nâmihrbân hûbân-ı İstanbul
Yine dil ârzû eyler ne çâre ülfet olmuştur
Fehîm

Hal geldi ruh-ı yâre diye eyledin ihbâr
Ey bâd-ı sabâ kara haberden dahi nen var
Nâzım

Hâlet-i nez’ üzre Yahyâ vuslatın adın anar
Bu ecel uykusudur bîçâre sayıklar medet
Taşlıcalı Yahyâ

Hâlin hayâli merdüm-i dîdemde gizlidir
Bâdâm-ı çeşmim ey gül-i rânâ ikizlidir
Belîğ

Halk içinde mûteber bir nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi
Muhibbî

Hâne-i kalbe hayâl-i leb-i cânan geliyor
Can çıksın bedenimden evde yer dar geliyor
Lâ

Hâne-i kalbi harâp etti o reftâr o reviş
Aldı dil kal’esini pâdişahım bu yürüyüş
Sabrî

Hâneme gel diye tuttum dâmen-i yâr hele
Ey dil-i dîvâne sa’y et tuttuğun kolay gele
Lâ

Hangi birin diyeyim bin türlü derdim var benim
Bîvefâ dünyâ gibi bir zâlime oldum esîr
Taşlıcalı Yahyâ

Hangi büttür bilmezem îmânımı gâret kılan
Sende îmân yok ki sen aldın diyem îmânımı
Fuzûlî

Hani selâmı hani bir peyâmı cânânın
Sabâ senin de işin hep havâ imiş hayfâ
Nahîfî

Harâbât ehline birdir reh-i mescitle meyhâne
Akar su gibi rind olan yürür geh doğru geh eğri
Taşlıcalı Yahyâ

Harâbâtı meğer biz görmeyelden çok zaman olmuş
Yetişmiş tâzeler muğbeçeler pîr-i mugan olmuş
Atâyî

Harâm olur bana zevkimce olmayan işret
Şarâbı n’eyleyeyim ahbâp meşrebimce değil
Yenişehirli Avni

Harîs olur kişi pek men olunduğu fi’le
Revâc-ı bâdeye fart-ı yasaktır bâis
Fâzıl Bey

Hasmına ehl-i acz edemezse mukâvemet
Tertîb-i inkisâra da kâdir değil midir
Râşid

Hasta oldum yârim elma ile anmadı beni
Ben onun kûyunu doldurdum bütün eyvâ ile
Lâ

Hastanın derdine derman bulunurdu ammâ
Maraz-ı nâz-ı etıbbâya bulunaydı ilâc
Sâbit

Hatâ yok zülf-i dilberde ser-i mû kendi cürmümdür
Belâ-yı aşkı kendim aradım buldum taleplerle
Lâ

Hat-ber-âverde olan tâze dem-i vuslatta
Başka bir zevk verir geçti zamânım diyerek
Nâbî

Hâtem gibi nâm ister isen semt-i sühâda
Bas mührü temessüklere esnâfı dolandır
Lâ

Hâtem oldur ki günâhından geçe bir mücrimin
Âlemin mâl u menâlinden geçen Hâtem değil
Kaysî

Hatrın gelip ey mâh utanırsın bir gün
Hüsnünle gurûr etme ki dünyâdır bu
Şeyh Gâlib

Hattâver oldu oturdu o meh tahiyyâta
Yetiş gönül varalım biz de bir selâm alalım
Lâ

Hattı geldiyse sakın bakma ruh-ı dildâra
Gece âyîneye bakmaya rızâ vermezler
Lâ

Havâlanmış gider keştî-i dil deryâ-yı aşkında
Ona âhım seren çâk-i girîbânım yelken olmuştur
Refî-i Âmidî

Havf eder endîşesin sarf etmeğe dahi kibâr
Sâdece eş’âr arar dikkatli mazmûn istemez
Sâmî

Hayâl-i çeşm-i âhûlarla her bâr
Geyikli Baba’ya döndük behey yâr
Gazâlî

Hayâlinden gelir gam hâtıra cânâneden gelmez
Sitem hep âşinâlardan gelir bîgâneden gelmez
Nâbî

Haydarâ ârif isen tövbe-i câm etme sakın
Şol işi işleme kim sonra peşîmân olasın
Haydar Baba

Hem âh ederim kaçtığına benden o mâhın
Hem havf ederim kim onu Yahyâ tuta ol âh
Şeyhülislâm Yahyâ

Hem hâhiş-i alâka eder hem gam istemez
Gönlüm belâ-yı aşkı hem ister hem istemez
Câzim

Hem kadeh hem bâde hem bir şûh sâkîdir gönül
Ehl-i aşkın hâsılı sâhib-mezâkıdır gönül
Nef'î

Hem yakarsın berk-ı şemşîr-i sitemle âlemi
Hem niye dersin ser-i kûyumda feryâd olmasın
Nâbî

Heman ağlayı geldim âleme ağlayı gittim ben
San ol nîlûferim kim suda bittim suda yittim ben
Rehâî

Hemîşe şem gibi sarf-ı pîç ü tâb oldum
Zamâne her kimi yandırdı ben kebâb oldum
Kavsî

Hengâmegîr olursa sürâhî acep değil
Kim nice pehlivânı basar bir ayak ile
Kâdirî

Hep ettiği cefâyı unutturdu ol perî
Bir nîm hande bir nigeh-i iltifât ile
Lâ

Hep hüsn ü aşka dâirmiş güftügû-yı halk
Dillerde dâstân imiş esrâr sandığım
Çelebizâde Âsım

Hep senin'çindir benim dünyâ cefâsın çektiğim
Yoksa ömrüm varı sensiz n'eyleyim dünyâyı ben
Bâkî

Her denînin dönse tan mı çarh-ı gerdûn üstüne
Cinsidir elbette döner dûn olan dûn üstüne
Askerî

Her denînin kaddine giydirme lutfun câmesin
Kim bu zîbâ hil'atin bozdun hemân endâzesin
Fehmî (İstanbullu)

Her dertsizden umma Fuzûlî devâ-yı dert
Sabreyle kim ki dert veriptir devâ verir
Fuzûlî

Her gece Kadr olsa Kadr'in kadri olmazdı şehâ
Her hacer gevher olaydı gevher etmezdi bahâ
Bâkî

Her hurde sayda bâz-ı tabîat uçurmazam
Bir turna telli gör ki benim çakırım çeker
Sâmî

Her hüsne cilvegeh ki dil-i saffet-nümûnumuz
Âyîneci dükkânına döndü derûnumuz
Raif Molla

Her kimin olsa evinde dü zeni
Bozulurmuş ol kişinin düzeni
Şâkir

Her kimin yoktur cihânda bir münâsip hemdemi
Hem günü zâyi geçer hem rûzgârı hem demi
Lâ

Her kişi yârin temâşâ etmede bir kûşede
Ben hayâl-i yâr ile kaldım temâşâdan cüdâ
Hayâlî

Her kişinin zulmüne sultân olanlar dâd eder
Bana kim dâd ede k'eden zulmü sultandır bana
Necâtî

Her sadâ kim zâhir oldu tîşe-i üstâddan
Bir eserdir taşta kalmış nâliş-i Ferhâd'dan
Kemâlpaşazâde

Her va'di edersin nice bin ahd ile muhkem
Ammâ yine ne ahde ne peymâna bakarsın
Şeyhülislâm Bahâyî

Herkes olsa n'ola sergeşte-i girdâb-ı elem
Dumanı yelkeni yok keştîye döndü âlem
Cem'î

Hevâ-yı vasl ile bir yerde ârâm u karârın yok
Sana ey âşık-ı mihnetzede bilmem ne hâl olmuş
Hasîbî

Hışm u itâba lâyık olan işi işlerim
Cânânım ile söyleşirim ben bu hâl ile
Taşlıcalı Yahyâ

Hicr ü visâl derler iki nesne var imiş
Bildik onun birisini ya birisi nedir
Nergiszâde Nergisî

Hiçbir belâ mı var ki gönül onu bilmeye
Seyyâh-ı bîkarârın olur âşinâsı çok
Şeyhülislâm Yahyâ

Hudûdun kimse tâyîn etmemiştir hâne-i aşkın
Eğerçi âşık-ı üftâdeler girdi ona bîhad
Molla Çelebi

Hurûf-ı meste nazar kıl sitem bozuntusudur
Emel dedikleri ancak elem bozuntusudur
Hâzık

İctinâbına sebep ne bu kadar âşıktan
Yoksa bir söz mü sana söyledi a'dâ söyle
Vâkıf ?

İçilse bâde lebinsiz harâreti yoktur
Şeker yenilse sözünsüz halâveti yoktur
Bâkî

İçinde sevdiği mahbûbu olmayınca Yahyâ'nın
Benim yanımda farkı yoktur ol şehrin cehennemden
Taşlıcalı Yahyâ

İdgehten varalım dolâba dilber seyrine
Bakalım âyîne-i devrân ne sûret gösterir
Bâkî

İhtimâl-i hicr teşvîşine değmez zevk-ı vasl
Vasl kim var onda hicrân ihtimâli n'eylerem
Fuzûlî

İhtiyât eyleyenin hâline ermezdi hatar
Rehber olsaydı eğer kârına tevfik-i Hüdâ
Atâ

İki eşkindir meh ile mihr gökte yüğrüşür
Biri esb olmak diler sen şâh için biri yedek
Meâlî

İki kat oldu vücûdum kocadım kat kaldım
Melekülmevt selâmını eğildim aldım
Taşlıcalı Yahyâ

İki rahmetten birine kâyiliz devr-i zamân
Ne helâk eyler beni ne derdime dermân eder
Taşlıcalı Yahyâ

İlâc kalmadı bir arz-ı hâlden gayrı
Hakîm-i aklım ile eyledim hesap kitap
Tâlib

İnanma sana ağyâr ger beni hubs ederlerse
İnanmazam bana şâhım senin için neler derler
Şeyhoğlu

İstikâmette kalem şu'lede şem' olsa kişi
Yine mikrâs-ı kazâdan serini kurtaramaz
Lâ

İşbu mânâ-yı bedîhî görünen gün gibidir
Ömr bin yıl dahi olsa yine bir gün gibidir
Mîr Ârif Mütercim-i Arabî

İşitmez oldu bülbül-i şeydâyı güllerin
Benzer su kaçtı jâle-i terden kulağına
Kelîm

Kâbe-i kûyunu çün vardı tavâf etti rakîp
Şöyle ağardı yüzü kim sanemâ döndü kara
Meâlî

Kâbiliyyettir husûl-i matlabın sermâyesi
Elde istîdâd olunca kâr kendin gösterir
Âsım

Kabrim üstüne semendinden inip ol meh dedi
Zulm ile ölmüştü nûr indi o miskîn üstüne
Feyzî

Kabrim üzre *ölicek* dem ola şâyet gelesin
Kim bile ben yitiği bulmağa toprak dökesin
Şîrî (Silistreli)

Kabûl olur değil ey dil merâmımız biliriz
O şûhu söyletip ancak ricâdır ettiğimiz
Âgâh

Kaçma benden utanırsın der idim şimdi seni
Şi'r ile sayd eyledim geldin ola mı sözüme
Meâlî

Kadd-i yâre kimisi ar'ar dedi kimi elif
Cümlenin maksûdu bir ammâ rivâyet muhtelif
Muhibbî

Kadrini bilmeyen ererse n'ola vuslatına
Bir zamandır ki beyim mansıbmı hep câhil alır
İshak Çelebi

Kal derse ne gam Hilmî-yi sevdâzede bir şeb
Dîvânedir ol pâdişahım sen ona kalma
Hilmî (İznikli)

Kâlâ-yı dili istedi yâr al deyivedim
Kâlâ nedir al işte bir al şal deyiverdim
Vâsıf-ı Enderûnî

Kalb-i tabîb-i vuslata gelmezse merhamet
Allah rahmet eyleye bîmâr-ı hasrete
Yenişehirli Avnî

Kalem feryâd eder ağlar mürekkeb
Bize câhil yüzü gösterme yâ Rab
Lâ

Kalem gibi ne ki derler ise levh-i hâtıra yaz
Kimesneye deme kalbindekin kitâp gibi
Füsûnî

Kalır mı böyle nuhûsette kevkeb-i ikbâl
Bizimle keşmekeş-i âsumân döğünmez mi
Âgâh

Kâmetin seyreyle insâf et o bâlâ mısraı
Zâhidâ sen şâir olsan intihâb etmez misin
Nedîm

Kan edip bağrım işim âh etme her dem ey felek
Hürmetim tut bir iki gün kim senin mihmânınam
Fuzûlî

Kandasın ey serv-i gülzâr-ı letâfet kandasın
Cüstücû eyler gözüm yaşı seni Ceyhûn olup
Taşlıcalı Yahyâ

Kanı ol gül gülerek geldiği demler şimdi
Ağlarım hâtıra geldikçe gülüştüklerimiz
Mâhir Baba

Kapıyı dîvâr edip erbâb-ı aşka nâzdan
Kendisin bir gûşe ile gösterir açmazdan
Garâmî

Kârbân-ı dil ü cân oldu revân sen gideli
Ne garîp olmuşum ey mûnis-i cân sen gideli
Ahmed Paşa

Karşımda durma git demek ey meh ne ihtiyâç
Sen serv-i serefrâzı gören kendiden gider
Bağdatlı Rûhî

Kasd-ı sitem edersin edip gayra iltifat
Hep sûret-i vefâda edersin cefâ bana
Fasîh

Kastım hemân hikâyet-i baht-ı siyâhtır
Ey dûd-ı âh sen arada bir bahânesin
Nâbî

Kâşkî sevdiğimi sevse bütün halk-ı cihân
Sözümüz cümle heman kıssa-i cânân olsa
Taşlıcalı Yahyâ

Kays'a isnâd-ı cünûn etmeğe varmaz dilimiz
O bizim âkılemizdir hükemâmızdandır
Dâniş

Kays'a Leylâ idi mevlâ talebinde rehber
Sen de tut semt-i mecâzı deliden uslu haber
Yüsrî

Kazârâ bir sapan taşı bir altın kâseyi kırsa
Ne taşın kıymeti artar ne kıymetten düşer kâse
Lâ

Kelîmâ sözlerim ayb-ı tekellüften müberrâdır
Onun'çün ne söylersem düşer rindâne rindâne
Kelîm

Kemâl-i hüsn ise ancak olur behey zâlim
Güzel cihânda çok ammâ sana muâdil yok
Taşlıcalı Yahyâ

Kendi derdim unutup ellere ağlar gezerimn
Lâlenin dâğı gülün âteşi yandırdı beni
Râğıp Paşa-yı Sânî

Kendi elimle yâre kesip verdiğim kalem
Fetvâ-yı hûn-ı nâhakımı yazdı ibtidâ
Nevres-i Kadîm

Kendisi olduğu'çin ol sanemin ehl-i edep
Vezn ile söyletir âşıklarına sözleri hep
Abdî (Şeyh Himmet Efendizâde)

Kes dilin zâhid yürü ta'n eyleme âşıklara
Hûb sevmekte inân-ı ihtiyâr elden gider
Taşlıcalı Yahyâ

Kesb-i ulüvv-i şân edemez mâl ile denî
Kadri bülend olur mu türâbın defîneden
Câzim

Keşf-i mir'ât-ı serâir eyleme ahbâba da
Belki bir sûret ile a'dâ olur âlem bu ya
Safvet

Kısmetindir yıldıran yer yer seni
Gâfil olma âkıbet yer yer seni
Lâ

Kış günleri geldi hele ben bildiğim *oldur*
Hasretle geçen geceler eyyâm değildir
Necâtî

Kıyâm etmez misin benden yana mazlûmunum gâyet
Hüdâ bu zulmü sormaz mı kıyâmet yok mu sultânım
Arşî

Kıyâsî leyletelkadr içre gördüm
Bana Mecnûn dedi aşk olsun üstâd
Kıyâsî

Kilîd-i fazl-ı ümmîdim koma destinde mahlûkun
İlâhî kendi dest-i kudretinle feth-i bâb eyle
Hâletî

Kim anar yoluna can verdiğini ey Yahyâ
Unuturlar seni bîçâre hemen ölmeyigör
Şeyhülislâm Yahyâ

Kim vasfını ne ben diyeyim hod ne sen işit
Ammâ biraz vefâcığı nâkıs şurası var
Nedîm

Kimi dilberlerin şerh etti kimi hâşiye yazdı
Sen edelden beri te'lîf nâziklik kitâbını
Meâlî

Kimi görürse gönül tâlib-i habîp sanır
Cihânda âşık olan âlemi habîp sanır
Nazîm

Kimin hembezmisin yârân-ı îş ü işretin kimdir
Nedîmin gamgüsârın hemdemin hemsohbetin kimdir
Neylî

Kişi kim dilberin aldı yanına bahçe içinde
Ol ettiine nâdirler ona feth ü zafer derler
Bahşâyiş

Kitâb-ı hüsn-i gülden görmemişken bir varak bülbül
Onu ey aşk sen bir üstâd-ı zû-fünûn ettin
Şeyhülislâm Bahâyî

Kitâbın râz-ı mektûmundan olmaz mahfaza âgâh
Yine ihlas bulunmaz olsa da ehl-i riyâ hâfız
Vehbî

Kor elbette eser nâm-âverân bu bezm-i âlemde
Sikender'den kalıp âyîne Cem'den câm kalmıştır
Râşid

Korkarım cennette de uşşâk râhat görmeye
Öğrenirse şîve-i hûbânı İstanbul'u hûr
Şeyhülislâm Yahyâ

Korkarım kabrim katına gelse cânân incine
Tozutursa bâd eğer gerd-i mezârımdan benim
Meâlî

Kûhken bin tîşeni künd eylemiş bir dağ ilen
Ben koparıp salmışım bin kûhu bir tırnağ ilen
Fuzûlî

Kul günâh etse n'ola afv-ı şehenşâh kanı
Tutalım iki elim kanda imiş kanı kerem
Ahmed Paşa

Kulun olmaya kapında çünkü lâyık olmadım
Var heman şimden geri sağ ol beyim var ol beyim
Taşlıcalı Yahyâ

Kuş uçmaz nâr-ı âhımdan diyâr-ı yâra bilmem hiç
Muhabbet nâmemi iletip kebûter vara mı yâ Rab
Kâmî (Edirneli)

Kuvvet-i tâlihe bak istemez istîdâdı
Mansıb-ı devlete nâkâbil ü kâbil birdir
Şehit Ali Paşa

Kûyuna varıp rakîp ölmek dilermiş dôstum
Ne domuz kurbân olur ne cennete girer eşek
Necâtî

Kûyuna varmaz rakîb âhımdan eyler ictinâb
Atılır zîrâ ki şeytân üstüne gökten şihâb
Derûnî

Küçücükten sana salınmayı öğrettiğiçün
Dilerim bâr-ı Hüdâ'dan o beşik taş olsun
Lâ

Künc-i firkatte rakîbâ beni tenhâ sanma
Yâr eğer sende yatursa elemi bende yatur
Rûmî

Lâle-hadler yine gülşende neler etmediler
Servi yürütmediler goncayı söyletmediler
Necâtî

Lâubâlî bu kadar atıp tutmaz igen
İlticâ eylemese dergeh-i istiğfâra
Âtıf

Leb kızıl ruhlar kızıl destinde câm-ı mey kızıl
Kim kızıl dîvâne olmaz görse ruhsârın senin
Lâ

Leblerin mecrûh olur dendân-ı sîn-i bûseden
La'lin öptürmek bu hâletle muhâl olmuş sana
Nedîm

Leşker-i gam ben gedâyı öldürür yoldaşlar
Pâdişâh-ı aşka tâbi bir sipâhî yok mudur
Necâtî

Leylâ'nın Mecnûn'u Şîrîn'in dilâ Ferhâd'ı var
Kâr-ı aşkı bana sor her san'atın üstâdı var
Fazlî (İstanbullu)

Lezzet-i vuslat için firkat-i yâri çekemem
Sohbet-i bâde için renc-i humârı çekemem
Nef'î

Libâsında değildir nakş-ı kemha-pençe resminde
Benim dest-i ümîdimdir ki dâmânında kalmıştır
Lisânî

Lutf-ı keremi zümre-i ağyâra o şûhun
Hep cevr ü cefâ âşık-ı nâkâmına mahsûs
Fitnat Hanım

Mahalde kâbiliyyet şarttır bârân-ı nîsânın
Temâşâ kıl ki her bir katresi dür-i semîn olmaz
Çelebizâde Âsım

Mâilim bir şûha ben kim kesret-i uşşâktan
Bûs-ı dâmân-ı niyâza ayda bir növbet gelir
III. Selim

Makâlî ta'n-ı a'dâdan ne gam erbâb-ı irfâna
Atarlar taşı elbette dıraht-ı mîvedâr üzre
Makâlî

Marîz-i aşk olanı derd-i dilrübâ yoklar
Kişiyi vakt-i zarûrette âşinâ yoklar
Zülâlî

Mâteminde âsmânî giydi gökler yâ meğer
Boyadı onun duhânı âsmânı göklere
Figânî

Mâzî ile müstakbele sarf eyleme ömrü
Hâl ehli için hiçbiri maksûd değildir
Berrî

Mecliste gelip yanıma tenhâda sokulmaz
Yâ Rab ne belâ dilbeirn oynağına düştüm
Lâ

Mecnun ki belâ deştini geşt etti serâser
Gamhâneme geldi dedi hâlin ne birâder
Gazâlî

Meğer ihsân ede vaslını sen lutfundan
Yoksa âşık sana cânâ utanır yalvaramaz
Lâ

Meğer ol kâtib-i müsta'cil kim
Tâ kuruyunca mürekkep duramaz
Gubârî

Mekteb-i sînede bir tıfl-ı hevâyîdir dil
Kim henüz anlamamış farkını aşk u hevesin
Nedîm

Merdüm-i dîde kenâr etmeğe ol serv-kadi
Yetmiş iki dereden su getirip al eyler
Figânî

Merhabâ için sana ben önden ereyim diye
Ey nigârım sol elim sağ elim ile düştü çep
Meâlî

Mesâfât-ı hayâtı kat' için gerdûne-i dehre
Sipihrin mihr ü mâhı çarh işi iki tekerlektir
Lâ

Mesaff-ı gamda bu bîçâreni koyup gittin
Seferi sen eyledin ammâ beni garîp ettin
Lâ

Mescide koymadılar meykededen sürdüler âh
Ne hilâle yarar olduk ne harâma n'edelim
Necâtî

Mescidi koyup ocak mahzenine yüz tuttu halk
Çok müsülmânı soğuklar eyledi âteşperest
Mesîhî

Mest ü kör bengi ile ceng ü cidâl etmek heman
Filmesel âmâ ile bahsetmedir elvândan
Celâl Çelebi

Meşhûrdur ki fısk ile olmaz cihan harâp
Eyler onu müdâhane-i âliman harâp
İzzet Molla

Mey harâbâtta mescidde ibâdet hôştur
Rağbeti her kişinin kendi mekânında kalır
Âgâh

Mey ile mâl-ı yetîmi ele almalı deil
Eğer almalı olursa meyi al malı değil
Hakkî (Edirneli Haffâf)

Meydâna geldi na'ş-ı rakîb-i nemîme-sâz
Kıldım huzûr-ı kalp ile ömrümde bir namâz
Sâbit

Meyleder cennete âlem meğer ey hûr-likâ
Anda nakkâş-ı ezel hüsnünü tasvîr etti
Zâtî

Meyleyleme ol yâre ki ağyâr eli değmiş
Efsürde olan gülde letâfet bulunur mu
Şeyhülislâm Yahyâ

Mezâkın anlamadık hiç vasl u hicrânın
Görünce âh ederiz görmeyince âh ederiz
Âgâh

Mıstarlı kâğıt üzre yazıp nazmı gûyiyâ
Teşyî eder edâyı kalem nerdübâna dek
Nedîm

Mihr-i la'lindir senin dünyâyı teshîr eyleyen
Sevdiğim mühr-i Süleymân'ın cihanda adı var
Nedîm

Mîmâr-ı kec-esâs-ı sipihre budur reviş
Mâmûr edince bir dili bin dil harâp eder
Ahmed Efendi

Minnet eylerse felek bir iki günlük ömre
Ölürüm derd-i muhabbetle o bârı çekemem
Nef'î

Minnet Hudâ'ya devlet-i dünyâ fenâ bulur
Bâkî kalır sahîfe-i âlemde adımız
Bâkî

Mir'âta bakma bir iki gün eyle tecrübe
Sabreylemek firâkına müşkül değil midir
Nahîfî

Misâl-i şatt akıp eşkim pür etti âfâkı
Felek benim nazarımda kelek değil şimdi
Münîf

Muhibb-i sâdık odur mukteza-yı hâl üzre
Ya sarf-ı mâl ede ahbâbına ya bezl-i vücûd
Lâ

Mû-miyân-ı dilberi gördükte ol sûfî-i har
Ben bu telden çaldığım yoktur diye bel bel bakar
Lâ

Mû-miyânın hevesi şöyle zaîf etti teni
Bir kılın ardına sinsem göremez kimse beni
Lâ

Murâd edince Müsebbib bir âdemin kârın
Yed-i teşebbüsünü cüstücû eder esbâb
Lâ

Murâdın anlarız ol gamzenin iz'ânımız vardır
Belî söz bilmeziz ammâ biraz irfânımız vardır
Nedîm

Mutrib alsın eline ûdu yanınca biz de
Yanalım yakılalım bir dem-i dilsûz edelim
Nef'î

Muvâfıktır yine elbet mizâca şîve-i hikmet
Tabîbin olsa da kizbi marîzin sıhhatin söyler
Râğıb Paşa

Müsülmânım diyen böyle kıyar mı ehl-i îmâna
Ne millettensin ne âyînin perestişkârısın kâfir
Es'ad

Müşkül budur ki her kime kim hâlim ağlasam
Aşkın yolunda ol dahi benden beter çıkar
Ahmed Paşa

Müşkül imiş ki dilrübâ tıfl ola dilsitân ola
Âşık-ı zâr-ı mübtelâ pîr ola nâtüvân ola
Bâkî

N'ola Mecnûn gibi rüsvâ-yı cihân oldumsa
Şehr-i aşk içre bu işler yeni âdet değil
Şeyh Gâlib

N'ola şi'rinde fesâhatle selâset yok ise
Bâri mânâ ve letâfetle belâgat de yok
Lâ

Nâdânlık olup muteber ebnâ-yı zamânda
Hattı bozulup nüsha-i irfân unutulmuş
Nâbî

Nâdir bulunur tıynet-i kâmilde kusûr
Kim mâyeden eyler ne kim eylerse zuhûr
Lâ

Nakdin var ise dilberi teshîre ne hâcet
Ey dil bu imiş çâresi tedbîre ne hâcet
Rüşdî

Nâledir te'sîr eden yârin dil-i sengînine
Mutribâ sen çeng ile kânûnunu var taşa çal
Hâletî (Dervîş)

Nâm-ı nişânı yok nice demdir yine dilin
Ey âh yokla zülf-i dilârâda olmasın
Ahdî

Nargile nûş eylediğim keyf için değil
Derdinle âh eylemeğe bir vesîledir
Es'ad Bey

Nâzdan hâmûşsun yoksa zebânın duymadan
İstesen bin dâstân söylersin ebrûlarla sen
Nedîm

Nâziklik ile öpmüş idim düşte leblerin
Havf ile cânım ağzıma geldi uyanuban
Taşlıcalı Yahyâ

Ne bilir kâmet-i dil-cûn elemin bâd-ı seher
O bir âvâredurur kendi hevâsında yeler
Medîhî

Ne çektin yâri pehlûya ne emdin la'l-i cânânı
Berîyiz cümle lezzetten ne cismânî ne rûhânî
Sânî

Ne kendi eyledi râhat ne halka verdi huzûr
Yıkıldı gitti cihandan dayansın ehl-i kubûr
Vecdî

Ne sağ olmak murâdımdır ne ölmekten kaçar cânım
Cihanda hasta-i aşk olalı bir hoşça hâlim var
Taşlıcalı Yahyâ

Ne ta'lîm ü taallümden ne hod üstâddan gördüm
Ne gördümse felekte feyz-i istîdâddan gördüm
Nâşid Bey

Ne tündbâd u ne bârân yıkar ne kar yıkar
Sarây-ı zâlimi bir göz yaşı akar yıkar
Nevres

Ne yanar kimse bana âteş-i dilden özge
Ne açar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı
Fuzûlî

Ne zaman etmeyeyim cürm dedimse ettim
Tövbe bir daha büyük söylemeyim yâ Rabbi
Lem'î

Necâtî'nin dirisinden ölüsü Ahmed'in yeğdir
Ki Îsâ göklere ağsa yine dem vurur Ahmed'den
Ahmed Paşa

Nedîm-i bezm-i hâsülhâs idi eyyâm-ı Hâtem'de
Kerem dedikleri bîkes acep şimdi ne âlemde
Yazıcızâde

Nedir cürmüm demiş hûbâna Neylî
Alan siz gönlümü hem vermeyen siz
Neylî

Nef'î bize ne gamze gerek ne nigâh-ı dost
Biz mâiliz güzellerin en bîvefâsına
Nef'î

Neler çeker güzelim nerdübân-ı aşkında
Çıkınca kasr-ı visâle kadem kadem âşık
Feyzî

Neş'e tahsîl ettiğin sâgar da senden gamlıdır
Bir dokun bin âh dinle kâse-i fağfûrdan
Âlî

Neşâtefzâ sanır bîderd olan sahn-ı harâbâtı
O vîrâne benim yıllarla giryân olduğum yerdir
İsmetî

Nev-arûs-ı dehr boş durmaz bu mâtem-hânede
Yine bir nâ-ehli elbette bulur dâmâd eder
Nevres

Neye yarar bu etıbbâ nedür nenin emidir
Gelir gider maraz-ı aşka bir devâ bilemez
Taşlıcalı Yahyâ

Nice bin hânumânı bâda vermiş bir felektir bu
Onu âh ile bir âşık da berbâd ettiğin görsek
Nef'î

Nice zâhirdir ey Nef'î sözünden dildeki sûzun
Yazınca nüsha-i şi'rin kalemler yana yazmışlar
Nef'î

Niyâzım buldu istîdâd-ı te'sîr olmasa ammâ
Edep derler hemân mâbeynde bir perde kalmıştır
Râşid

Nola kâr etse sütûn-ı âh çarh-ı köhneye
Eski mâden kâseler ekser direklenmiş olur
Mîr Ârif Mütercim-i Arabî

O büt-i nâza niyâz ile mülâyim söyle
La'lin iste elin öp tatlı ye tatlı söyle
Râtib Ahmed Paşa

O edâlar bu tebessüm bize dektir biliriz
Gülü târîfe ne hâcet ne çiçektir biliriz
Lâ

O gül-endâm bir al şâle bürünsün yürüsün
Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün yürüsün
Vâsıf

O memâlik-i nâz u işvenin âşıkânının ey gönül
Ulemâsı var sulehâsı var hükemâsı var şuarâsı var
Lâ

O nihâl-i bâğ-ı işve sana da eder temâyül
A gönül ne âh edersin buna rûzgâr derler
Sırrî

O nihâl-i nâz bir gün sana da eder temâyül
A gönül ne âh edersin buna rûzgâr derler
Lâ

O rütbe câzibe-i hüsnü var derûnumda
Gider görürsem o şûhu bana gelir görünür
Kâmî

Oklarından incinirse hasta-dil mâzûr tut
Ey kemân-ebrû meseldir âdeme iyilik batar
Lâ

Okuyup yanına tutsan el üzre yaraşır onu
Seninçin kendisin illerde Nev'î dâstân etti
Nev'î

Ol kadar nefreti var gönlümün insândan kim
Aksim âdem diye mir'âta nigâh eyleyemem
Lâ

Ol meh bizi terk eyledi sohbet sana kaldı
Ey gam yine meydân-ı muhabbet sana kaldı
Şeyh Gâlib

Ol sanem incinmesin bir bûsesin aldığıma
Den ona gelsin iki alsın birinin yerine
Meâlî

Ol sanemden Bâkıyâ bir bûse dâvâ kıl yürü
Söylemezse öp hemân ağzın sükût ikrârdır
Bâkî

Ol sîm-beden olmasa bir gevher-i nâyâb
Hâk içre felek etmez idi onu defîne
Belîğ

Ol tûtî-i hoş-lehçe-i evc-i hünerim kim
Çarh âyîneden arşa asılmış kafesimdir
Resmî

Olalı hicrinde âlem hâne-i mâtem bana
Dâimâ gökler giyip mâtem tutar âlem bana
Ali Çelebi

Olayım kayddan âzâde diyen kayda düşer
Deliden uslu haber nâle-i zencîre verir
Râğıb

Oldu âlem şâd senden ben esîr-i gam henüz
Âlem etti terk-i gam bende gam-ı âlem henüz
Fuzûlî

Oldu bu sebz ü sarı surh kabâlarla kadim
Bükülüp kavs-i kuzah gibi gam-ı aşkın ile
Meâlî

Oldu olacak olmayacak olmadı aslâ
Âlemde nice yok yere sa'y u hazer ettim
Tayyâr Paşa

Olsa n'ola ol serv-i sehînin başı taşra
Küççükten onu nâz ile okşayı büyüttük
Zâtî

Olur bir gün ki sen de yok demezsin tâlib-i vasla
Heman doğrusu ömrüm hâsılı âlemde sen var ol
Nedîm

Olur kaddim dü-tâ aşkın yolundan her belâ görgeç
Tarîk ehline âdettir tevâzu âşinâ görgeç
Fuzûlî

Ona rahm et ki derdinden haberdâr olmaya kimse
Onun hâlini sor kim kudreti olmaya îlâma
Taşlıcalı Yahyâ

Öldüğüm ağlamazım korkum odur kim *ölicek*
Seni kimler seve ben âşık-ı mahzûn yerine
Taşlıcalı Yahyâ

Öldüğümü ağlamazdım ol gül-i handân bana
Korkarım kim ne duâ ede ölürsem ne ilenç
Taşlıcalı Yahyâ

Öldürmeyince mehrû vefâ etmezim demiş
Ger eyler ise mehrû vefâ öldürün beni
Lutfî

Öldürse vefâ döğse safâ söğse duâdır
Kişi güzeli sevmeye illâ küçücükten
Necâtî

Öldürür isen adını demez dahi Yahyâ
Ölümlüsüdür şimdi filân ibn-i filânın
Taşlıcalı Yahyâ

Öldürürsen bana bir hoş yeri kabr eyle dedim
Dedi benim dahi cehd eylediğim sinin için
Zâtî

Ölüm üstüne ölüm bundan ziyâde olmaya
Can verirken diyeler geldi rakîb ile habîb
Taşlıcalı Yahyâ

Öptü dil yârin elin özr edip âhından çok
Hep görenler dediler özrü günâhından çok
Ulvî (İstanbullu)

Öptürür ellere la'lin bize düşnâm eyler
Gayra helva yedirir hasta-i hicrâna söğüş
Yüsrî

Örf idi dilberlere kan etmek ammâ şimdi sen
Günde bin kan etmeyi bir tâze kânûn eyledin
Hayâlî

Övme şarâbı zemm edip afyonu sâkıyâ
Açtırma ehl-i keyfe kutunun kapağını
Kerîmî

Öyle mest et bizi ey sâkî-i rûhefzâ kim
Hûşyâr olmayalım subh-ı kıyâmette bile
Yenişehirli Avni

Öyle müstesnâ güzelsin kim sana yoktur bedel
Senden ey can münkatı kılmaz beni illâ ecel
Fuzûlî

Öyle nâziklikle geçsin sîneden peykân-ı yâr
Câna te'sîr ettiğin sînende cânın duymasın
Kudsîzâde

Öyle pinhân gidesin kûyuna cânânın kim
Hemdemin râh ola ammâ o da hâbîde gerek
Nâilî-i Kadîm

Öyle vahşî o perî-çehre ki imkân olsa
Âşık-ı zâra görünmezdi hayâlinde bile
Yenişehirli Avni

Pâdişâh-ı âlem olursan rakîbâ gam değil
Dâmen-i dildârı ko var Mısr'a sultân ol yürü
Kandî

Pâyimâl-i gam-ı hicrânınım elden gittim
Gel benim ömrüm eğer gelmez isen ben gittim
Dervîş (Bosnalı)

Perî-peykerleri ehl-i gınâya râm eden oldur
Elime girse billâhi yüzün bozardım altının
Hâmid

Pîrlikte âteş-i fakrın olur te'sîri saht
Gör çenâr-ı köhnenin hâlin nice sûzân olur
Çelebizâde Âsım

Pîş ü pesinde şevk ile rûmâl olup gider
Sâyen de sana bencileyin müptelâ mıdır
Nahîfî

Rahm ederdin dil-i nâşâdıma bilsen hâlim
Hâlimi arz edemem n'eyleyeyim âh sana
Vâkıf

Rahm ederim sana diye bir gün zamân ile
Gönlümü eğle bârî benim bir yalan ile
Taşlıcalı Yahyâ

Rahmı olur mu dedim âşıka mâşûkların
Nedir ey Rûhî-i şeydâ bu tecâhül dediler
Rûhî-i Bağdâdî

Rakîbe sadr gösteridn dedin ol fitneye ulu
Benim bir it kadar kapında veh veh îtibârım yok
Zâtî

Rakîp îmâ edince katlim ol şûha dedi gördüm
Helâk et âşık-ı bîçâreni der bana şeytân
Hâmî

Râm eyledim o şûhu diye fahr eder Lebîb
Gayret kişiye etmediği kârı söyletir
Lebîb

Rapteyle bir ehl-i kereme habl-i ümîdi
Bîfâidedir bunda vefâ yok demesinler
Lâ

Râyete meylederiz kâmet-i dilcû yerine
Tûğa dil bağlamışız kâkül-i hoşbû yerine
Gazâyî

Râz-ı nihân-ı dilbere vâkıftır ekseri
Uşşâk-ı zâra dense n'ola gayb erenleri
Nazîm

Reftâr-ı kâmetinle kopardı kıyâmeti
Seyret ne işler eyledi âhir zamân bana
Mîr Ârif Mütercim-i Arabî

Ruh-ı dilcû da güzel zülf-i semenbû da güzel
Nice tercîh edeyim o da güzel bu da güzel
Lâ

Rûzgârına göre kullan cihânı Hâverî
Gâh pürcûş ol gehi hâmûş deryâlar gibi
Hâverî

Rûz-ı mahşerde sorarlarsa nemiz var diyecek
Biz bu dünyâda günâh etmedik insancasına
Yenişehirli Avni

Rûz-ı visâl olsa cihan müddeti kadar
Vakt-i firâkın olmaya bir sâati kadar
Necîb

Sâatin geldi demektir âşık-ı dil-hasteye
Sînesin açıp nezâketle o sâat gösteriş
Sâbit Efendi

Sadâsın kûh dinlerdi figân ettikçe inlerdi
Benim gibi değildi Kûhken var idi gamhârı
Şeyhülislâm Bahâyî

Sad-nâle edersem dahi ol mâh uyanmaz
Yandım şerer-i aşk ile ben âh o yanmaz
Lâ

Sakın Mecnûn'u sanman ehl-i aşkın ihtiyârıdır
Güzel sevmekte zîrâ kimseye hiç ihtiyâr olmaz
Bâkî

Sâkıyâ devreylesin bâdeyle pür kıl sâgarı
Görelim âyîne-i devrân ne sûret gösterir
Lâ

Sâkî cem' etti birer ayakla yârânı
Pâdişahtır n'ola eylerse ayak dîvânı
Mecdî

Sâkî ramazan geldi yine aldı ayağım
Mâlûm değil bayrama dek sağ olacağım
Zâtî

Salınmağı beşikten öğrenirse dün doğan oğlan
Ciğerkûşem sarılmak resmin öğrenmiş bağırdaktan
Lâ

Sana her mecliste söyleriz sen mülzem olmazsın
Değil kürsüye vâiz arşa çıksan âdem olmazsın
Sâbit

Sana niçin akar bu teşne gönlüm
Letâfette bir içim su değilsen
Zâtî

Sana nispet hüsn ile sultanlığı dilberlerin
Aşık oynunda bey olmak gibidir ey dilrübâ
Taşlıcalı Yahyâ

Sanasın ebr-i sepîd içre bir ayvadır kamer
Sara konmuş penbe içinde nihândır ey gönül
Meâlî

Sanma rahmetten sunar destin dil-i mecrûhuma
Ol kemân-ebrû ciğerde tîr-i müjgânın arar
Lâ

Sarışın dilber ile sohbet edince âdem
Sarıyer seyrine varmış kadar eyler âlem
Abdî (Şeyh Himmetefendizâde)

Satıp gamı alalım deste câm-ı gül-fâmı
Keder dedikleri kallâşa bir külâh edelim
Âtıf

Sâye-i dîvâr-ı dilberde beni kon muntazır
Tâ gelince üstüme hûrşîd-i rahşânım benim
Gulâmî

Sebeb-i rif'at olur gam yeme üftâde isen
Bir binâ tâ ki harâb olmaya mâmûr olmaz
Fehîm-i Atîk

Secdede kâmet-i âlâsını zikr et yârin
Ey gönül eğri otur dünyede doğru söyle
Fevrî

Sen anlamazsın ey büt-i Kürd lisânımı
Ben ıstılâh-ı Âmid ü Van söylerim sana
Saîd Paşa (Diyarbakırlı)

Sen bu rüsvâlığı ey Nef'î komazsın elden
Yârdan yine sana hışm u itâb *olmayıcak*
Nef'î

Sen de o melek aşkına düştün mü ki nâgâh
Ey ra'd Meâlî gibi göğsünü geçirdin
Meâlî

Sen demişsin kim kimin hayrânıdır bilmem Nedîm
Nâzenînim pek bilirsin kim senin hayrânınım
Nedîm

Sen ne câmın mestisin âyâ kimin hayrânısın
Kendin aldırdın gönül n'oldun ne hâl olmuş sana
Nedîm

Sen olasın diye yer yer asılıp âyîneler
Gelene gidene eyler nazarı döne döne
Necâtî

Sen perî-rûyu eğer halvetine almış ise
Dil-i âşık gibi âteşlere yansın hammâm
Rahîmî

Sen pister-i gülde yatasın şevk ile handân
Cem hicr ile bâlîn edine hârı sebep ne
Cem Sultan

Sen pister-i nâz içre yatıp gül gibi her dem
Cem dert ile bâlîn edine hârı sebep ne
Cem Sultan

Sen şeh önünde zemînle güreş tutmak için
Ebrden tumman giyiptir küştigîr-i âsmân
Meâlî

Sen tarâvet bâğının bir gonca-i handânısın
Jâle düşmüş berg-i gül bir ağlamış sûretlidir
Bâkî

Sen tek âfet geldiğin bilmişti kim Hak'tan melek
İltimâs eylerdi kim âlemde âdem olmasın
Fuzûlî

Seng-i cefâyı yazmaz vurur çarh-ı bîvefâ
Ben mûtekit ona ki başa yazılan gelir
Necâtî

Seni doğruluk ile sevdi çün kim ey sehî-kâmet
Ölürse meşhed-i Yahyâ'da bitmez bir giyâh eğri
Taşlıcalı Yahyâ

Seni girdâb-ı belâya düşürürler âhir
Fülk-i devlete dahi mümkün ise olma reis
Sünbülzâde Vehbî

Seni gördüm göreli bîhaberim kendimden
Kim ne söylerse benim'çin hele yoktur haberim
Âlî

Seni hercâyî bir âfet kopar derlerdi tıfl iken
Benim âşûb-ı devrânım o sözler çıktı hep şimdi
Nazîrî

Seni sevdim diye nâhak yere kanım dökesin
Bu mudur sizde töre böyle midir kânûnun
Muhibbî

Seni Yûsuf'la güzellikte sorsalar bana
Yûsuf'u görmedim ammâ seni rânâ bilirim
Bâkî

Senin bu şîve-i reftârını zarâfetini
Eğer ki bin dilim olsa rivâyet edemezim
Taşlıcalı Yahyâ

Senin hüsnün benim aşkım senin cevrin benim sabrım
Efendim dembedem artar tükenmez bînihâyettir
Zeynep Hanım

Senin mihr ü vefâ gösterdiğin ağyâra çok gördüm
Galattır kim seni bîmihr okurlar bîvefâ derler
Fuzûlî

Senindir âkıbet ey dîde-i ter dildeki hûnâb
Ki humlar bâdeyi pinhan da etse câm için saklar
Nedîm

Sensiz ne zevki ola güzeller alayının
Beyler gibi ki cem' olalar pâdişâhsız
Taşlıcalı Yahyâ

Sensiz uşşâka olur nağme-i ney gam mey gam
Bunda ey gonca-dehen kalmadı şüphem müphem
Tatar Rahmî

Seri destârdan olmuş niye rindin ârî
Hangi meyhânede rehnetti acep destârı
Nâbî

Serîr-i aşk ya Mecnûn'un olsun ya benim olsun
Hayâlî sanmasın âlem ki merd-i iştirâkem ben
Hayâlî

Sermâye-i şâirân tükenmez
Dünyâ tükenir yalan tükenmez
Râzî

Severim seni can gibi hatâ dedim maâzallah
Ne mikdârı ola cânın ki benzetem sana cânı
Dehhânî

Severim yâri ben ol iki gözümden dönmem
Kâbe'den kıblenümâ dönse sözümden dönmem
Seyyid Emîn

Sırât ile bizi korkutma vâiz lutf-ı Hak çoktur
Geçenlerden işittik biz ki anda korkuluk yoktur
Muînî (İstanbullu)

Sırrımı fâş eyledi ol nokta nokta hâller
Kumda oynasın beyim şimden geri remmâller
Vâlihî

Sîmurg-ı merhametten ben görmedim nişâne
Ey hâce sen görürsen benden selâm söyle
Yenişehirli Avni

Sînede bir lahza ârâm eyle gel cânım gibi
Geçme ey rûh-ı revân ömr-i şitâbânım gibi
Nedîm

Sînemde deste deste okun benzer ona kim
Ok menziline cem' ola yârân bölük bölük
Azmî Efendi

Sitemin gerçi yamandır onu terk eyleme billâh
Ki tegâfül siteminden dahi elbette beterdir
Fuzûlî

Sohbetinde anılır dâim Necâtî dediler
Dedi yok vallâhi yok bîçâre benden yaddır
Necâtî

Sordular Mecnûn'a Leylâ'nın saâdethânesin
Sînesin çâk etti gösterdi dil-i dîvânesin
Lâ

Söylenir dilde meseldir il için olma sefîl
Ne vasî ol ne vekîl ol ve ne bir şahsa kefîl
Mehmet Tevfik Efendi

Söyleyenler kendisin bilmez bilenler söylemez
Cûylar çün vardılar deryâya hâmûş oldular
Şeyhülislâm Yahyâ

Sözde darbulmesel îrâdına söz yok Nâbî
Söz odur âleme senden kala bir darb-ı mesel
Nâbî

Subh-ı ikbâline ibretle bakılsa dehrin
Hasretinden çekilen âh kadar çok sürmez
Âgâh

Sühanşinâs oluyor kim ki bîvefâ olsa
Meğer zamânede gaddârlık zarâfet imiş
Râgıp Paşa

Sultânı-ı aşk açıkta bulup kayd-ı sîneni
Uşşâka hâs bağlamış Akşehir ovasıdır
Sâbit

Sun sâgarı sâkî bana mestâne desinler
Uslanmadı gitti gör o dîvâne desinler
Şeyhülislâm Yahyâ

Sunsam n'ola gönül varakın dilrübâlara
Kâğıt sunar çü zulm gören pâdşâlara
Meâlî

Sûre-i ve'l-leyli okudum dün namâz-ı şâmda
Zülfün andım dilberin n'ettim ne kıldım bilmedim
Sultan Süleyman

Sûre-i ve'ş-Şems'i okurken dün namâz-ı subhta
Gün yüzün andım benim kıblem ne kıldım bilmedim
Zâtî

Sûretâ görmeyelim diye rakîbin yüzünü
Bindiler mahmil-i tâbûta firâr eylediler
İşretî

Sûziş-i aşk ile pervâneyi etmem tâyîb
Şem'-i fânûs-ı gamı ben de dolandım bilirim
Lâ

Süpürülsün harem-i sîne gubâr-ı gamdan
Keyf derler dile bir tafralı mihmân geliyor
Sâbit

Sürdü Mecnûn nevbetin şimdi benim rüsvâ-yı aşk
Doğru derler her zamân bir âşıkın devrânıdır
Fuzûlî

Şa'şa'a sanman görünen kim güneş
El uzatıp sana eyler merhabâ
Meâlî

Şâire lâf-ı riyâyı satamazsın zâhid
Ki yalanı bilir elbette ki yalan ehli
Necâtî

Şeb-i yeldâyı muvakkitle müneccim ne bilir
Müptelâ-yı gama sor kim geceler kaç sâat
Nâbî

Şeh leşker ile etmez idi feth-i memâlik
Ednâdan eğer olmasa a'lâlara imdâd
Lâ

Şevkimiz havsala-i hâmeye sığmaz Nâbî
Onu vâbeste-i hengâm-ı mülâkat edelim
Nâbî

Şi'r-i cihânsûzumu hayli beğendi habîp
Söyleteni gör beyim söyleyeni ko dedi
Taşlıcalı Yahyâ

Şikest şîşeye ey muhtesip harîs olma
Cem'in bu bezmde bir yâdigârı kalmıştır
Nevres

Şimdi bir hâlete *irgürdi* beni firkat kim
Ayda bir gün yüzünü görmeği vuslat bilirim
Hayâlî

Şini sin okuduğun muğbeçenin sanma galat
Dehen-i tengine sığmaz o bütün cirm-i nukat
Lâ

Şîşe göğsün geçirir leblerin öptükçe kadeh
Dili varmaz yüreğim dopdolu kandır demeğe
Necâtî

Şîvesinden duramaz bir dem ayak üzre o yâr
Tâze nahlin yine kendüye olur mîvesi bâr
Lâ

Şol görünen dâyire kavs-i kuzah mıdır yahut
Aşık oynamaya ol mâsûm melek çizmiş çizi
Meâlî

Şol kadar tuttum siper sînem hadeng-i yâra ben
Haşre dek hâk-i mezârım kazsalar peykân çıkar
Uzletî

Şol yıkılmaya duran köhne binâya benzer
Dâr-ı dünyâda dü-tâ kâmetin ile meselin
Taşlıcalı Yahyâ

Şöhreti mâl iledir mâbed-i İslâm'ın da
Câmi-i köhne-i bîvakfa cemâat gelmez
Nâbî

Şöhreti mâl iledir mâbed-i İslâm'ın da
Câmi-i köhne-i bîvakfa cemâat gelmez
Nâbî

Şöyle çok ol sanemin hüsnü temâşâcıları
Yer bulamaz çıkar ay ile güneş damlara
Necâtî

Ta'dâd-ı hâl ü zülfün için her gece felek
Bir âsmânî kâğıda dökmektedir nukat
Fennî

Tabîbim der şarâb iç zâhidân der câm u mülden geç
Çün illet hûn-ı dildendir ilâcı şîşe çekmektir
Lâ

Tâc ü destâr ile tefâhür eden
Başını açamaz keli görünür
Lâ

Tâcîl edip helâkime kasdetme ey ecel
Şâyet visâl-i yâre erem ihtimâldir
Bîdârî

Tâkatim yok rûberû arz etmeye ahlvâlimi
Pâdişâhım arzıhâlimden bilirsin hâlimi
Lâ

Takdîre ilâc eyleyemez olsa Felâtun
Elbette olur her ne ise emr-i mukadder
Lâ

Takrîr edemem çektiğim âlâmı felekten
Zîrâ ki onun zikri de bir gûne elemdir
Râşid

Takrîr edemem derd-i derûnum elemim var
Allâh'ı seversen beni söyletme gamım var
Sultan Veled

Tâlihimden şöyle me'yûsum ki etmem îtikâd
Kevkeb-i bahtım girîbânımdan eylerse tulû
Şehrî

Tarîk-ı hâcda bu mazmûnu sâbit eylediler
Zamâne hacılarında ne 'ûd var ne edeb
Kerâmî

Tasalandı tas alındı diye çok hammâmda
Sonra hammâmcı tasını saydı çıktı tas tamâm
Meâlî

Taştan taşa çalar bizi bu çarh-ı seng-dil
Kastı acep ayârımızı imtihân mıdır
Âtıf

Tatlıdır telhî-i düşnâmı bile dildârın
Lebi hemşîre-i şîrîn-şekerin baldızıdır
Nevres

Te'sîr etmedi biri ol nâzenîne yuf
Bunca zamanlar ettiğim âh u enîne yuf
Lâ

Tebessümünle beni güldür öldür ağyârı
Bu az amelde sana çok sevâp olur peydâ
Pîrîzâde Sâhib

Tebrîz kâlesi gibi satse değer Emîn
Ol meh kumâş-ı vaslı bahâ-yı girân ile
Emîn Efendi

Telâş-ı va'd-i visâle sebep nedir cânâ
Yalan mı yok güzelim özr-i ârifâne mi yok
Neşât

Temâşâ-yı cemâl-i yâra perde dûd-ı âhımdır
Felekte bana gün göstermeyen baht-ı siyâhımdır
Âsım

Temâşâ-yı ruhun azmine çıktı âfitâb ammâ
Gelirken sür'at ile düştü yüz yerde şitâbından
Fuzûlî

Tenhâ giderim kûyuna gittikçe o mâhın
Ağyâr değil sırrımı sâyem bile bilmez
Sebzî

Terk-i sa'y ettirerek dağdağa-i sür'at-i fehm
Ekser erbâb-ı zekâya olur iz'ân mâni
Râşid

Tertîb-i bezm-i düşmanı bir gün bozar felek
Kalır tehî piyâle bu devran gelir geçer
Nevresî

Tesellî gerçi sünnettir dil-i erbâb-ı himmette
Olur te'sîri ammâ vâde-i ferdâya aldansak
Atâ

Tesellîdir kazâya eğer var ise ilâç
Tedbîr yoksa mâni-i takdîr olur mu hiç
Lâ

Tıfldır şöyle ki latîfe ile
Yazıcak deseler hemân ağlar
Meâlî

Tıfl-ı dil kaddin görüp aşka eliften başladı
Rabbi yessir lâ-tuassir rabbi temmim bi'l-hayr
Lâ

Tıfl-ı nâzım yürü git mektebe tenhâ yoldan
Harf atar belki sana bir iki bedçehre herîf
Sünbülzâde Vehbî

Tîğdan niçin geçirdiler bugün ey hat seni
Rûm'da baş kaldıran yoksa celâlî sen misin
Edâyî Bey

Tîğ-ı hicrân ile sînen ger ede yara yara
Ey gönül çek çekebildiğini tek yâra yara
Meâlî

Tîğ-ı müjeyle yâr yüreğin yaram demiş
Cân veririm dahi bu yüreğim neye yarar
Meâlî

Tîğ-ı nigâha bâde-i nâz ile âb ver
Ben ölmek isterim bana kat'î cevâb ver
Lâ

Tîr-i bârân atsa gamzen hoş gelir ölmek bana
Hasta gönlüm hazzeder yağmurlu günde hâbdan
Gamî

Tîz çekmezsen cefâ tîğın beni öldürmeğe
Öldürür âhir beni bir gün bu ihmâlin senin
Fuzûlî

Topâç-ı dil ne kadar yerse kamçı-yı âzâr
Döner döner yine eyler o tıfl elinde karâr
Saîd Bey

Tuğrâ-yı âh çekmeye müştâk idin gönül
Sultân-ı aşktan sana izn oldu var çek
Sâbit Efendi

Turfa dükkân-ı hikemdir şu kühen tâk-ı felek
Ne ararsan bulunur derde devâdan gayrı
Koca Râgıb Paşa

Tutalım müşge tartılmış efendi Yûsuf-ı Mısrî
Velî bin câna vermezdi seni kardaş kardaşa
Vusûlî

Tutalım zenbîl ile gökten iner mehpâreler
A beyim yerden mi çıktı âşık-ı bîçâreler
Necâtî

Unutuldu cümle bir sâat zamân-ı vasl ile
Bunca yıllar mübtelâ-yı derd-i hicrân olduğum
Taşlıcalı Yahyâ

Usandık dilberân-ı tünd-hûyun vaz' u tavrından
Bize âdâb-ı aşkı fehmeder bir nâzenîn olsa
Belîğ

Uş cân vereyim sen deli kanlının önünde
Öldü yine şol bir deli dîvâne desinler
Necâtî

Uydurup leşker-i uşşâkını ol şâh-ı cihan
Nâz ile salını salını alem gibi gelir
Bâkî

Ümîd-i vuslatın ey mâh kanda ben kanda
Husûlü mümkün olan müddeâ değildir bu
Âgâh

Vahşetâlûde nigâh etmededir dilber ammâ
Nâzdır maksadı gülmekte bir ibrâma bakar
İzzet Ali Paşa

Vakt-i iftâr kühen sözlere karnım toktur
Vehbiyâ aç elini hayr duâ eyle hemân
Seyyid Vehbî

Vakt-i mâzîden abes hâl getirme kâle
Hüner-i vâlid ile fahr eden evlâd gibi
Süleymân Fehîm

Vakt-i mâzîden kıyâs et Pertevâ müstakbelin
Böyle dünyâ-yı denî gamhârının vay hâline
Seyyid Pertev

Vâliyâ ölmüş idin acından
Mâl-ı meyyit seni ihyâ etti
Vâlî

Var mı bir ruhsâre kim hatt-ı siyehfâm olmaya
Dehr içinde hangi gün gördük ki akşam olmaya
Cinânî

Var sürâhîden edep tâlîm tut ey bîedep
Sen onun kanın dökersin ol sana kah kah güler
Lâ

Varıp bir bâba mensûp oldu herkes ey gönül sen de
Var devlet-meâb-ı lutf-ı Hakk'a intisâp eyle
Hâletî

Vasfetmedesin nîmet-i Hak'tır diye onu
Zâhid yalnız sana yedirmem ramazânı
Lâ

Vechi var kasteylesem hicrinle ülfet etmeğe
Görmemek yeğdir görüp dîvâne olmaktan seni
Cenânî/Sâbit ?

Vefâdan ben elim çektim cefâdan çek elin sen de
Alıp aşkını ver gönlüm senin sende benim bende
Lâ

Vefâlı yâdına benden hezâr şükran ki
Bırakmıyor beni tenhâ şeb-i melâlimde
Lâ

Verme hüsn ehline yâ Rab kudret-i resm-i cefâ
Çün cefâ çekmekte aşk ehline tâkat vermedin
Fuzûlî

Vermem sana çek benden elin ey melekülmevt
Cânânıma nezreylediğim cânıma değme
Lâ

Vermez selâm o serv-i hırâman gelir geçer
Yollarda ömr-i âşık-ı nâlân gelir geçer
Nazîm

Vermezdi kimse kimseye nân minnet olmasa
Bir maslahat görülmez idi rüşvet olmasa
Nâbî

Vuslat adın andığıma ol perî güldü dedi
Yok imiş aklın senin bîçâre yazıklar sana
Taşlıcalı Yahyâ

Vuslatın başımda yazı ola diye fikr edip
Ben bu mânîden ümîdim defterini dürmedim
Meâlî

Ya afv eyle yüzün göster ya sorma cürmümü öldür
Seni sevmek günah ise efendim çok günâhım var
Muhibbî

Ya matlebi ya meşrebi ya sıkleti vardır
Her bezme gelen kimseyi ahbâp mı sandın
Pertev

Yâd eyleyip gelirse mezârım ziyârete
Hey dost diye kabrim içinden nidâ gele
Taşlıcalı Yahyâ

Yağdıkça karlar bizi incittiğince kış
Artar yüreği yağı cihânın karış karış
Zâtî

Yaktı yandırdı bizi tâb-ı temûz-ı iflâs
Acabâ bâd-ı havâ hangi cehennemde gezer
Lâ

Yapışmak muhmeldir sâid-i berrâk-ı cânâna
Bu şeb rüyâda zîrâ destime bir külçe sîm aldım
Şâkir

Yâr gönlüne girip hân-ı visâle erdi
Âferîn Fevrî'ye kim rızkını taştan çıkarır
Fevrî

Yâr hüsnün seyrederken cenneti anman bana
Söylemez dünyâ sözün şol kimse ki Kur'ân okur
Lâ

Yâr ile görenler diyeler Zârî'yi bir gün
Böyle onarır kişiyi Allah onarınca
Zârî (İstanbullu)

Yâr uyurdu ben eğildim hüsnünü seyr eyledim
Öpmeğe eğildi diye eylemişler iftirâ
Meâlî

Yâra geçmişler beni birkaç münâfıklar meded
Zâyi oldu bunca yıllık âşinâlıklar meded
Taşlıcalı Yahyâ

Yâre anmışlar beni ben bilirim onu demiş
Yıl geçer yâd eylemez nice biliştir bu biliş
Zâtî

Yâre aşk inkârı müşkül gayrıya ikrâr güç
Bir belâkeş neylesin ikrâr güç inkâr güç
Rûhî

Yarım ağız kime bendem dese ol şâh-ı cemâl
Sanırsın onu bütün âleme sultân eyler
Lâ

Yâri gördükçe sürûrundan değildir güldüğü
İnfiâlin gülmek ile def' eder bîçâre gül
Gamî

Yârim gece geldi yine yârim gece gitti
Hiç bilmezem ömrüm nice geldi nice gitti
Rızâyî

Yârimin kaddi elif ben bendesinin lâm-elif
Bu mukarrer bir elif bir lâm bir lâm-elif
Kelîmî

Yârin tecelliyâtını sadgûne eyleyen
Âyîne-i dilimde olan inkisârdır
Şeyhülislâm Bahâyî

Yaşımı Nîl eyleyip lâyık mıdır şehrinde kim
Tunca gibi boynumu burup gezem mahzûn olup
Taşlıcalı Yahyâ

Yazıldı kara kalemlerle sûret-i bahtım
Şu yâdigârı felek al da âsumânına as
Pertev

Yemiş içmiş selef bezm-i sühandan şimdi ahlâfa
Tenakkul etmeye esmâr-ı nazmın hâmı kalmıştır
Cevdet Paşa

Yeter tenezzül-i ahvâl-i âleme bu delîl
Gelende kimse mi gördün giden yerin tuttu
Râşid

Yetmedi kûyuna yârin ne kadar yüksek imiş
Felek-i âzama ta âh u figânım gitti
Emîrî

Yetmeyip vaslına sen Leylîveşin bir ömrdür
Ben gibi Mecnûn olup sahrâya düşmüş âfitâb
Fuzûlî

Yıkanlar hâtır-ı nâşâdımı yâ Rabbi şâd olsun
Benim'çin nâmurâd olsun diyenler bermurâd olsun
Nâilî-i Kadîm

Yıkılmaz dil pey-ender-pey çekerken câm-ı âzârın
Bu bezmin bâdenûşu mest olur ammâ harâb olmaz
Şeyhülislâm Bahâyî

Yıllar geçer ki vâkıada görmeyiz seni
Kendin gibi hayâlini bîgâne eyledin
Râmî

Yitmez mi temâşâ-yı cemâl elde sunarsın
Ey âşık-ı mihnetzede buldukça bunarsın
Şâmî

Yok bende bir amel sana şâyeste âh eğer
Âmâlime göre vere adlin cezâ bana
Fuzûlî

Yok bîgaraz muâmele ehl-i zamânede
Kimse ibâdet etmez idi cennet olmasa
Nâbî

Yokladım tâlih-i ağyâr-ı sefer-peymâyı
Fâl gâyette güzel geldi selâmet gelmez
Sâbit

Yoksa istîdâdımız vardır niyâz u sabrımız
Bir gün ey dil müstehakk-ı vasl-ı yâr olsak gerek
Atâ

Yoktur günâh o gamzesi hûnîde bendedir
Şâhım suç öldürende değildir ölendedir
Kabûlî

Yoktur sebât çünkü cihân-ı harâpta
Birdir hezâr-sâl ile yek-dem hesâpta
Bâkî

Yolunda öldüğüme ağlamazdım dilberin ammâ
Mezârım üzre bir gün uğramaz ona helâkim ben
Kâtibî (Galatalı)

Yûnus Emre sözünü a sûfî n'etsin rindler
Bunlara söyle ala gözden ü kara kaştan
Meâlî

Yürek oynamamağa arz-ı cemâl eylese yâr
Gel e insâf et elin göğsüne ko çâre mi var
Azmî Efendi

Yürü deryâ-dil olup eyle tahammül yoksa
Rûzgârın önüne düşmeyen âdem yorulur
Lâ

Yürü sen and içegör biz mey-i nâb ey sofî
Sana peymânı komuşlar bize peymânedekin
Necâtî

Za'f ile hilâl eylemiş ol mâh-ı cihânı
Tuttum gazabımdan yiyeyazdım ramazânı
Sâbit

Zâhidâ eyleme cem'iyyet-i rindâna heves
Sıklet-i rîş-i dırâzın çekemezler öz kes
Sâbit Efendi

Zâhidâ sâgarı çekmek eğer olduysa günâh
Sen sevâp içre bulun biz bu günâhı çekelim
Hayâlî

Zâhidin gönlünde cennet âşıkın dîdâr-ı yâr
Lâcerem her kişinin başında bir sevdâsı var
La'lî (Üsküplü)

Zamânede gazeli kimse almıyor Sâbit
Dilenciye verilen tuhfe-i selâm gibi
Sâbit

Zamân-ı hicr dem-i vasl-ı yâr olur giderek
Zamânedir bu zemistân bahâr olur giderek
Nâbî

Zamân-ı kârda bîgâneden beter görünür
Kerem zamânede bir sâde âşinâlıktır
Râşid

Zannım oldur bana bir lokma verince gerdûn
İştihâ kalmayıp ağzımdaki dendân dökülür
Sürûrî

Zebân-ı asrı tamâm anladık hemân biz de
Hulûsuna göre halkın sadâkat eyleyelim
Resîm

Zekâtı yok zarar etmez tükenmez eksilmez
Olur mu âdeme hülyâ gibi nisâb-ı ferah
Şeyh Gâlip

Zen merde civan pîre kemân tîrine muhtâç
Eczâ-yı cihân cümle biri birine muhtâç
Basrî (Bağdatlı)

Zer câme giyse câhil o hattun misâlidir
Altın suyuyla yazıla imlâsı olmaya
Taşlıcalı Yahyâ

Zerre denli bana gam ver şükrün al dünyâ kadar
Bezl edince hân-ı vaslın rağbetin bilmezlere
Âgâh

Zevâlin istemez mi bîhüner ehl-i kemâlâtın
Vefât-ı hâceyi eyler temennî dâimâ etfâl
Fehîm

Zımnında olmasa eğer ümmîd-i âfiyet
Hazm eylemezdi vaz'-ı etıbbâyı hastalar
Nâbî

Zillet erbâb-ı olur nezd-i ilâhîde azîz
Halk câmîde el üzre götürür pâbûsun
Nâbî

Zillettedir karârı eğer sağ olursa da
Kûtâh olur hayâtı sitemkâr olanların
Nâbî

Zülf-i siyehin la'l-i lebin çeşm-i kebûdun
Evsâfını tahrîr için üç türlü mürekkep
Derûnî

Zülfü gibi elinde siyeh destmâlinin
Hep târ u pûdu rişte-i sevdâdan örmedir
Sâbit